PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК II КВІТЕНЬ — 1961 — APRIL Ч. 4

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

ПРОМІНЬ

Рік II
Ч. 4

КВІТЕНЬ, 1961

Виходить раз у місяць

Видає
Союз Українок Канади

Редагує Редакційна Колегія

Редактор Наталка Когуська

Річна передплата в Канаді $3.50
Поза Канадою 4.00
Поодиноке число ..... .40

Передплату висилати на адресу:

PROMIN
203 Union Bldg.
Edmonton, Alta.

Адреса редакції:

PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B.
Winnipeg 4, Man.

PROMIN

APRIL, 1961

Vol. II
No. 4

Monthly Publication

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada
203 Union Bldg.,
Edmonton, Alta.

Edited by Editorial Committee

Natalka Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50
Subscription in other countries 4.00
Single copy ..... .40

Address:

PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B.
Winnipeg 4, Man.

ЗМІСТ

Велика ідея Сина 1
Уляна Кравченко — Світла неділя 2
Звернення 3
Наталія Лівицька-Холодна — З Весняних настроїв 4
Канадійська Сцена — Нова Індія вітає нашу королеву 4
Шевченко про М. Гоголя 5
Будують пам'ятник Лесі Українки 5
О. Лукомська — Громадське виховання молоді 6
Наталена Королева — На Лазаревім хуторі 7
Тарас Шевченко — Наймичка 9
Тетяна Шевчук — Харитя Кононенко 13
Ольга Войценко — „Читання — Ключ". . . 13
Анна Франко-Ключко — Ольга Франко в правдивім світлі 17
Olenka Negrych — Message of Hope 19
E. Bilych — Church and the organization 20
Відділ для дітей 21
Ще лише один місяць 23
Е. Верхомин — Прийняття з нагоди річниці і кампанії „Промінь" 24
Ті, що будують „Промінь" 25
А. Стечишин — Цікава дискусія 26
Наталя Базюк — Успіх базару 27
Для наших господинь 28
Річні звіти відділів 29

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК II КВІТЕНЬ, 1961 Ч. 4

ВЕЛИКА ІДЕЯ СИНА

„Під хрестом же Ісуса стояли — Його мати, й сестри Його матері, Марія Клеопова, й Марія Магдалина".
Єв. від св. Івана.

Вслід за Сином своїм ходила далекими дорогами мати Його Марія. Поруч інших слухала вона Його великої, досі нечуваної науки — науки любови ближнього як самого себе, милосердя над слабими і немічними, щедра поміч убогим і навіть всепрощення ворогам своїм. Сідала на краєчку придорожньому, губилася в товпах народу, що слідкували за своїм Учителем, Месією, Який прийшов до них на землю, щоб спасти від погибелі народ Свій.

І якою гордістю билося серце матері за Сина свого, Учителя нової правди на землі. Адже це Він своїм словом нівечив свавільство, облуду, пятнував невільництво, засуджував кривдників пануючих. В душі ж убогих, упокорених, понижених, зневолених і голодних, Він вливав віру й надію, що й на землі повинно запанувати царство Боже, коли зникне захланність, коли зникне бажання насильства панувати людині над людиною, народові над народом. Він втишував горе страждаючим, втирав сльози терплячим, пониженим, поневоленим та закованим.

Глуха тривога наповняла серце матері днями і темними ночами. Вона знала, що Його чекає жорстока помста злих людей, що мають владу у своїх руках і що чинять злочини. І скільки то разів зупинялась вона і знаходила себе на роздоріжжю своєї власної душі — стояла між ідеалами, що їх голосив її Син і своєю материнською любов'ю до Нього.

Невже їй суджено принести таку велику, велику жертву?! Скільки то разів жалувала, що не може охоронити Його так як тоді, „коли взяла Дитя своє і подалась безлюдними дорогами до Єгипту..."

І сталося те, перед чим здригалася душа її. О, та ніч в саду Гетсиманськім, ті смолоскипи, вояки, Юда, первосвященики! А відтак суд і Пилат, що „вмив руки свої", хоч знайшов Сина її невинним, і товпа, що домагалася смерти Його.

І в останній дорозі в поході на Голготу вона йде за Ним — йде загорнена в чорну тогу, а в серці її така ж чорна печаль, як і одежа її. Йшла і погиналася під тягарем горя, не менше важким як Його Хрест.

Щойно тоді, коли мовчазні чорні хрести на горі впялися у темний небозвід ночі, вона зрозуміла, що їй, матері осталася друга половина її душі — не було вже роздоріжжя, була велика ідея її Сина і сильна віра в Його Воскресення.

***

Яке ж близьке нам все пережите матір'ю Ісуса! Бо скільки матерів наших там в Україні, окупованій жорстоким, безбожним ворогом, йдуть слідом за своїми синами до тюремних брам і висиджують там днями й ночами, вдивляючись в заґратоване віконце грубих мурів. А синів тих ведуть на страту новітні фарисеї, злочинці, які засуджують борців за ідею свободи так, як засуджували колишні книжники і фарисеї Сина Марії.

І як не раз на роздоріжжях між любов'ю до сина і обов'язком за ідею волі двоїться серце української матері. Скільки горя і сліз спливає сьогодні по обличчях матерів в Україні, окупованій захланним ворогом-москалем, який і сьогодні веде синів на Голготу страт.

Та для матері української просвічує велика ідея — воля її народу, воля і незалежність цілої нації української.

І в днях цього світлого рокового свята, коли радісною вісткою Христового Воскресення сповниться серце наше, коли гомін Великодніх дзвонів полине в простори і коли засядемо до розговівання свяченим, станьмо серцем близько тих сестер наших, тих матерів, що в жертву синів своїх дають за волю народу нашого. Ми вільні у вільному світі, ми радіємо синами і дочками нашими, що вони коло нас веселі, здорові, щасливі. Станьмо серцем поруч тих матерів в Україні, віддаючи частину нашої уваги власній організації й її потребам, бо лише через неї ми зможемо послужити своєму народові. А тоді з чистим серцем зможемо вітати друзів своїх і рідних радісним

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

В День Світлого Воскресення Христового

центральна управа Союзу Українок Канади і редакція „Промінь" вітає читачів і членок Союзу по відділах разом з їх родинами. Шлемо наш Великодний привіт всьому українському народові у світі і в землях українських.

Засилаємо наші привітання всім тим, які за правду і свободу свого народу караються по тюрмах, невільничих таборах праці і катакомбах і вірять, що настане День Воскресення волі і для нашого народу.

Надіями великими наповнімо серце наше і віра велика хай веде нас до світлої мети.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Світла неділя

З Голготи, місця страт,
Гурт фарисеїв, страстовидців,
Вертає рад.

Звершилося, сповнилося.
Похоронили світло... Любови Бога!
Могилу-гріб сердито плитами прибито..

Ликують вороги три дні і ночі три,
В громаді вірних жах, тривога,
Понуре мовчання і глиб розпуки,
Надії проміння нема...
А все ж не скінчена та боротьба!
А все ж побідники не ви! Не ви!

А Він!

Хто ж світлу зможе дати стрим?!
Трясеться глоб-земля, мов преісподня, —
А правди світла скрити нам не годна
Вся хлань — безодня...
І стане мла... розвіявся і дим...
Світає ранок золотий,
По днях страждань і гроз
Побідником із гробу встав Христос!
В безмежно соняшних просторах
За дзвоном передзвін!...
Збудився до життя безсмертний, творчий гін...
Любов поломінну підняла хоругов!

Довкілля і квіти і зілля
Усе, що весною розквітло,
В екстазі співає: Воскресло нам світло!
Великдень і Світла неділя!

Уляна Кравченко

ЗВЕРНЕННЯ

ГОЛОВИ УРЯДУ КАНАДИ ВДОСТ. ДЖАНА ДІФЕНБЕЙКЕРА У 100-ТІ РОКОВИНИ СМЕРТИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА Й 70-ТІ РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОГО ПОСЕЛЕННЯ В КАНАДІ

OFFICE OF THE PRIME MINISTER
Canada

A century has passed since the death of Taras Shevchenko, the great Ukrainian poet and it is most fitting that a monument in his honor is to be erected on the grounds of the Manitoba Legislature. As a poet he not only enriched the literature of his people but inspired them with new hope for freedom. What he sought for them he sought no less for the oppressed everywhere in the world.

The seventieth anniversary of the arrival of Ukrainian settlers in Canada is also being celebrated this year. The labour and devotion of these pioneers on the western prairies have meant much to the Canadian epic and the contribution of them and their descendants to the economic, cultural and public life of Canada has been a worthy one.

On behalf of the Government of Canada I should like to send warm greetings and every good wish to all Ukrainian democratic organizations and Canadians of Ukrainian origin on the occasion of these memorable anniversaries.

J. Diefenbaker
Prime Minister

O t t a w a, 1 9 6 1.

Минає століття від смерти Тараса Шевченка, великого українського поета й це дуже похвальне, що в його честь буде споруджений пам'ятник на площі Манітобської легіслятури.

Він, як поет, не лише,що збагатив літературу свого народу, але зродив у народі надію на визволення. Він змагався за краще для свого народу й одночасно того самого він бажав для всіх поневолених, у цілому світі.

У цьому році припадає також 70-ліття українського поселення в Канаді. Праця і посвята українських піонерів на західних преріях багато причинилися до розвитку Канади й вклад, що його зробили вони і їх діти, до економічного, культурного й публичного життя в Канаді, заслуговує на вирізнення.

З нагоди обидвох визначних Роковин мені приємно переслати від Уряду Канади сердечний привіт і найкращі побажання для всіх демократичних українських організацій і для канадійців українського походження.

Джан Діфенбейкер
Прем'єр-міністрів Канади.

Вис. Дост. Дж. Ґ. Діфенбейкер

УКРАЇНЦІ КАНАДИ!

Бог благословив труди й працю перших українських поселенців у Канаді. Вони доробилися в Канаді не лише матеріяльного добробуту, але й задержали свою українську віру й традицію.

Сімдесятиріччя українського поселення в Канаді в цьому році зустрічається з сотими роковинами смерти Тараса Шевченка. Тарас Шевченко для всіх українців близький і дорогий. Своїм словом накреслив він шлях, по якому повинен вести життя український народ, щоб задержати людську гідність, щоб чужі люди його шанували та щоб пов'язати в один нерозривний історичний ланцюг українські покоління — живих, мертвих і ненароджених дітей України, в Україні й поза Україною.

Символом того, що українці Канади бажають жити так, як Шевченко навчав, буде пам'ятник на гарній і репрезентативній площі Манітобської легіслятури. Його будують українці Канади своїми щирими пожертвами.

Відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові, получене з Всенароднім Крайовим Здвигом, відбудеться в цьому році, 8 і 9 липня. Підготовляймось зустріти ці великі дні в свідомості нашого наближення до Шевченка, з чистим серцем і добрими намірами.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
П р е з и д і я

Наталія Лівицька-Холодна

З ВЕСНЯНИХ НАСТРОЇВ

І все таки до тебе думка лине,
Мій занапащений, нещасний краю.
Леся Українка.

I

Блакитний шлях — Дніпро попід горою
І скромних сотників над ним село,
Весняний шум і хати під водою,
Все те було, давно колись було.
І пригадалося... Щодня весною
Так згадую тебе під вітру спів,
І казкою чарую золотою
Одноманітність довгих сірих днів.
О, краю мій! Шовковою такою
Цвіте блакить твоя в душі моїй,
І верби знов шепочуть наді мною,
І вітер знов мені співає твій.
І я сама роблюсь на мить такою,
Як там під вербами колись була:
Я знову дівчиною навісною
Про щастя й зорі мріять почала.

II

О ви, сріблясті і розлогі,
Що вас рука батьків садила,
Похилі верби край дороги,
Над ким шепочуть ваші крила?
Над ким ви журитесь у ясні
Весняні дні і в літні ночі?
Чом образ ваш в душі не гасне?
Чом серце вас забуть не хоче?

III

Знов під рано приснилась ти,
Мовчазна і мертва знов.
Почорніли гень хрести
На шпилях твоїх церков.
І мовчали твої хрести,
Тільки вітер степами знов
Проказав, що встанеш ти
І що буде смерть і кров.

(„Вісник")

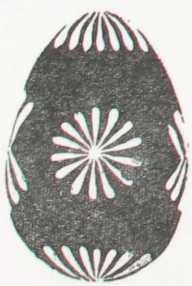

Нова Індія вітає нашу королеву

(Канадійська Сцена) — Ентузіястичний прийом королеви під час її недавньої візити в Індії свідчить про зростаюче прихильне ставлення індійців, яке є результатом відношення Великобританії до Індії як партнера в Коммонвелті поруч Канади та інших країн, колишніх складових частин британської імперії. Індія є республікою від 1947 року почавши, і має власний прапор; якраз під час побуту королеви у Нью Делі Індія святкувала свій день незалежности величавою 10-милевою парадою і королева Єлисавета оглядала її разом з керівними особами індійської держави. Очевидно, на трибуні повівав також британський прапор „Юніон Джек" поруч молодшого прапору незалежної Індії, але в руках ентузіястичних індійців було стільки ж британських прапорців, що й індійських, і радісні юрби народу влаштовували королеві щораз то нові овації. Її Величність відзначається великим чаром і це без сумніву збільшувало ентузіязм народніх мас, але з другого боку треба завважити, що взагалі з королівськими особами пов'язаний романтичний ореол і кольоритні властивості, які впливають навіть на найзавзятіших республіканців.

Індійська республіка тепер веде заходи в напрямі поліпшення життєвого стандарту своїх численних жителів. Всі інші члени Коммонвелту подають щедру допомогу в формі технічної допомоги, як також у формі грошевих субзидій, що нараховували сотні мільйонів долярів.

Канадійські фінансові засоби і канадійські фахівці допомогли в побудові першого індійського атомного реактора недалеко Бомбею. Канада допомагає також у модернізуванні індійської залізничої системи і в розбудові декількох гідро-електричних станцій у Мадрасі і Ассамі. Крім того Канада дала Індії, Пакістанові і Цейльонові, порядком спеціяльної допомоги, пшениці на загальну суму 35 мільйонів долярів від 1953 року.

Все це є наочним доказом щирих і корисних взаємовідносин у Британській Співдружності; тепле і приязне прийняття нашої королеви в Індії зготовлено їй як голові держави — одної з найважніших учасниць тієї співдружности, а саме Великобританії.

Шевченко про М. Гоголя в листі до кн. В. Репніної

Оренбург, 7 березня 1850р.

Всі дні мого колишнього перебування в Яготині є й будуть для мене чергою чудових споминів. Один тільки день захмарила була легка тінь, та останній лист Ваш і цей сумний спомин освітив. Ви, звичайно, забули?... Згадайте ж! Якось ненароком знялась у нас із Вами мова про „Мертві Душі", і Ви дуже сухо (про них) висловились; це мене прикро вразило ,тому, що я завжди читав Гоголя з насолодою та й тому, що в глибині душі поважав Ваш благородний розум, Ваш смак і Ваші ніжні й високі почуття. Болюче було мені і я подумав собі: невже я такий простець та дурень, що ні розуміти, ні відчувати краси не можу? Так, правду Ви говорите, що упередження ні в якому разі не дозволене, як почуття безпідставне. — Тішить мене Ваша теперішня думка і про Гоголя, і про його безсмертний твір! Радію, що Ви зрозуміли його справді християнську ціль! Перед Гоголем треба благоговіти, як перед людиною, обдарованою найглибшим розумом і найніжнішою любов'ю до людей. Сю, на мою думку, подібний до маляра, що не навчився як слід анатомії, почав рисувати тіло людське та півосвітлює його, щоб неуцтво закрити.

Правда, таке півосвітлення ефективне, та враження від нього миттю минає. Так і писання Сю, поки їх читаємо ,подобаються і пам'ятаються, а прочитаєш їх і забув! Ефект і нічого більше... Не такий наш Гоголь, справжній відатель душі людської! Наймудріший філософ і найвиличніший поет мусить благоговіти перед ним, як перед чоловіколюбцем! Я ніколи не перестану жалкувати, що мені не довелося познайомитись особисто з Гоголем. Особисте знайомство з таким чоловіком неоцінене. При особистім знайомстві іноді випадком така краса серця розгортається, що її жадне перо не спроможна змалювати. . .

Три достойні професори в почекальні залізничої станції. Вони не бачать світу, вони дискутують. Навіть не завважують, що заїхав поїзд. Спохопившись, біжать, і двом вдається вскочити, третій не встигає.

— Ваші знайомі в прекрасній формі, як юнаки — завважує один із свідків тієї сцени.

— Але яка з того потіха, — відповідає професор, — це ж я мав їхати. Вони тільки мене проважали...

Будують пам'ятник Лесі Українки

В Клівленді, ЗДА знаходиться так званий Український Город Культури, в якім незабаром має бути здвигнений пам'ятник Лесі Українки. Пам'ятник будує Союз Українок Америки. Проєкт пам'ятника опрацював вже мистець Михайло Черешньовський. Ось як описує про вигляд пам'ятника д-р Наталя І. Пазуняк в журналі „Наше Життя":

„...Ми бачили тільки світлину проєкту статуї, та і після цього можемо сказати: твір робить велике враження; скульптор вирізьбив не лише схожу подобу поетки, але відзеркалив її духовність..."

А зовнішній вигляд пам'ятника має в собі й глибоку символіку.

„...Довга сукня до стіп легко спадає по нижній жіночій постаті: адже тільки силою духа трималось на поверхні життя її зморене довголітньою недугою тіло; босими стопами іде вона десь по рідним волинським чорноземі, а він злагіднює розпалене серце, дає певність остою душі. Хустка огортає лагідно плечі, а в руках — забута квітка, зірвана десь на межі... Постать випрямлена, в русі — вона йде вперед, а погляд зосереджений і впевнено-спокійний сягає далеко у даль, кудись ген за обрій: чи шукає він відгуку в світі на правду України і на її біль, чи виглядає нових борців і проглядає нові шляхи для свого народу..."

І треба лише радісно повітати ініціятиву жіноцтва Союзу Українок Америки за такий благородний плян — побудови пам'ятника у вільній країні для тої, яка боролась ввесь вік за свободу своєму народові.

Провінціяльна екзекутива Союзу Українок на провінцію Саскачеван вітає всі свої відділи, членок та їх родини
з празником світлого

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Хай сповняться всі бажання Ваші і радість святочна хай буде з Вами!

Христос Воскрес!

Оля Андрущак, голова,
Олеся Михайлюк, секр.

ГРОМАДСЬКЕ ВИХОВАННЯ МОЛОДІ

Реферат Ольги Лукомської, виголошений на з'їзді Союзу в Едмонтоні

Моїм завданням є ввести в дискусію деякі ділянки нашої праці, а саме: українська школа, дитячі садки, оселя „Барвінок" та молодший відділ СУМК.

На кожному з'їзді, ці справи порушуємо, дискутуємо над ними, пишемо довгі патріотичні резолюції, які в більшості прочитуємо при кінці з'їзду, коли вже майже нема уваги, а опісля чуємо нарікання делегатів, що з чим приїхали з тим і відїхали.

Сьогодні ми повинні поважно і розсудливо переговорити усі важні справи і з цього з'їзду розїхатися з новими скріпленими силами до дальшої праці, яка нас чекає по відділах.

В першій мірі візьміть під увагу наші українські школи, які є на те, щоб в них наші діти вчилися читати, писати і розмовляти українською мовою: а також разом з цим навчилися історії, географії, та літератури. Перевірмо наші школи, а побачимо, що не всі діти учащають до них. Знайдімо причину, по можності усуньмо її, і тоді можемо сподіватися, що уся наша дітвора буде в українських школах.

Чому у дітей є нехіть до української школи? Перше, що дуже впливає відємно на дітей є те, що в більшості родичі ставляться без заінтересування до цієї справи. Друге, що в наших домах українська мова вживається дуже мало або цілком її занедбано. Третє, що наші школи, де діти сходяться на науку не мають приманюючого вигляду, нема там того духа української мови, який притягав би нашу дітвору.

Важною справою є також учитель у цій школі. Коли в учителя нема уркаїнської душі, можемо бути певні, що належного успіху в цій школі не буде.

Щоб успішно існувала українська школа, треба на це три чинники; а саме: прихильне відношення батьків, відповідне приміщення та учитель з добрими ознаками щирого українця. Дальше, другою дуже важною виховавчою інституцією є дитячі садки. Садочок це неоцінена інституція, де наші найменші при співах та забавах в дуже легкий і непомітний спосіб можуть багато слів та і цілих фраз засвоїти з української мови.

Вже на кількох з'їздах справа садків була порушувана, але покищо неслідків майже нема. Треба знайти причину, що є перешкодою до організування так дуже важної дитячої інституції?

Розгляньмо тут і справу з нашою літньою оселею. Чи усі батьки задоволені з програми після якої ведеться виховна робота на оселі? Розберімо, що в ній добре, а що нас не задовольняє. Сьогодні ми повинні добре передискутувати справу оселі і домагатися, щоб виховна програма була українського духа, бо оселю організувалося з цією думкою, що під час літніх вакацій наша дітвора зможе перебувати серед своєрідного оточення. Тут має бути нагода найбільше скористати дітям в обсягу українознавства.

Наша літня оселя повинна бути такою, що хто б то не заїхав туди, повинен відразу пізнати, що це українська оселя. А чи воно так було, скажуть ті, що посилали туди своїх дітей, або скажуть і ті, через що своїх дітей не посилали.

Також не можна нам сьогодні оминути такої важної ділянки нашої праці, яку ми ведемо, опікуючись молодим відділом СУМК.

Це четверта допоміжна інституція у вихованні наших дітей в українськім дусі поза домом.

Нажаль не вся молодь охоплена цією організацією. Розгляньмо яка цьому причина. Були випадки, що розпадалися вже існуючі відділи. В чому тут лихо організації СУМК?. Організація СУМК є конечною для нашої молоді, бо тут наша молодь повинна набувати релігійної і національної свідомості.

Нашим обов'язком є при кожній нагоді допомагатит відділам СУМК морально і матеріяльно та при кожній нагоді виказувати заінтересування їхньою працею. Праця з молодшим відділом не повинна спиратися тільки на батьках сумківців, кожна з нас по своїй здібності, повинна співпрацювати з нашою молоддю.

Союз Українок Канади має велике завдання супроти свого народу. Ми творимо історію, і то під сьогоднішній час дуже важну. Коли вив'яжемося з неї добре, то це буде на славу усьому українському народові і державі, в якій ми жевемо.

Своєю наполегливою доброю працею даємо належно-моральну підтримку нашим рідним на Україні, бо вони напевно стежать за нашою працею і на нас покладають багато надій.

НА ЛАЗАРЕВІМ ХУТОРІ

Коли ап. Петро, не бачучи світу повернув від Гробу до Витанії,—в долинах уже лежали глибокі тіні.

Лише по верхах далекого моавського узгір'я виблискували останні дотики вгасаючого дня. На Лазаревім хуторі не було ні звичайного, щоденного руху, ні невпинної — від зорі до зорі — праці, що в її темпі бувало чутно не примус чи необхідність, а щиру потребу, конечність — лише з любови до неї.

Хтось помалу пройшов дерев'яними сходами на наддашки, що трималися на вирізуваних кедрових стовпах. Відчинились двері й крізь них вилетів приглушений, безбарвний голос Марти, а потім заколихався в повітрі солодко-гіркий аромат бальзамів. Дбайлива господиня, що перед кількома днями клопоталась про вечерю Вчителеві, тепер готувала мирру та різні живиці для намащення Його Тіла.

— „Лише переллємо... бо — заходить субота... Потім... — вловив Петро, й двері зачинились.

Тяжкою ходою, ніби тільки що вставши по довгій хворобі, перейшов апостол на плисковатий дах, де так часто сиділось до глибокої ночі, слухаючи Вчителевих навчань. Сперся на невисокі поручні і стерп у задумі. Не чув, як з долини злітали вгору рвучкі звуки сухого Лазаревого кашлю. Не спостеріг, що в брамі засунули засуви. Дивився, як вузенька смужечка світла затремтіла, витягнулась на піску доріжки й, рисуючи рухливі кривульки, зникла в домі, — і не бачив.

Все давила тиша, не подібна ні на сон, ні на спокій. Все сповнилось мовчанням пустки, з якої вирвано душу, само життя...

Петро зідхнув і немов прокинувся з мертвої байдужости. Відігнав від себе жахливі видіння, що невпинно вставали перед очима, як сонне маріння. Закинув голову назад і загубив погляд в безмісячнім темнім небі. Раптом з чорної бані зірвалась блискуча зірка. Зачеркнула вогненним віхтем півнеба й зникла, втягнувши за собою в пітьму і свій слід.

Такою ж блискучою зіркою пролетіла чомусь у Петровій думці згадка не про щойно пережитий жах, а про спокійні колишні слова Учителеві про двох синів різної поваги. Один: — „Не зроблю!" — й зробив, другий: — „Зроблю!" — й не виконав обіцянки. Чому ж Учитель не сказав про третій гурт людей, тих, що дотримують те, що сказали? Бо ж ці обидва однаково не дотримали слова, а говорили лише так, на вітер. Чому ж?...

Так, як пароксизм фізичного болю, що затихає лише на мить, щоб незабаром налетіти з ще більшою силою, стисло серце й думку пережите, чого ні забути, ні вигоїти не можна до смерти. Знов перед очима встала, як виразна дійсність, минула ніч у Каїфовому дворі, як став він біля варти, заморожений внутрішнім холодом. Вже не було надії врятувати Вчителя. Не було. Але ж Він ще був живий...

Петро сховав обличчя в долоні. Пальці вп'ялися в кучеряве, просиволе волосся. Похитав головою з боку на бік у припливі нестерпного страждання.

— „Не знаю Його!"

Це ж він сказав. Він, Петро, повторив тричі, „раніш,—як півень заспівав" лише один раз... А Вчитель це знав наперед, бачив у його душі ще раніш, ще тоді, як він — „Камінь", „Скеля"є він — Петро запевняв:

— „Нехай всі зрадять, я ж душу віддам за Тебе!"...

Ах, душу!... Як легко обіцяти свою душу, але... як важко дотримати маленького слова!

І зненацька здалося Петрові, що лише в цій хвилині зрозумів він, чому тоді Вчитель сказав тільки про двох: того, що обіцяв і не виконав, та того, що відмовився а зробив.

Зрозумів, що звичайна людина не здібна так просто, без зусилля над собою, опанувати навіть власне слово.

**
*

З тяжкої, гарячкової півдрімоти, — бо ж душу й тіло вщерть виснажили муки останніх днів, — збудив Петра передранішній свіжий ві-

терець. Щільніше загорнувся плащем, але заснути вже не міг: повіки не хотіли зажмурюватись. Дивився, як зблідле небо всмоктує згасаючі зорі та яснішає, втягаючи в себе їхнє, світло. З пітьми виринали форми, потім народжувались барви. Холодне повітря розтяв пронизливо-розпачливий покрик осла. Оксамитом відповіли йому корови, що й вони хотять пити. Квапливо заскиглів ретязь біля відер при криниці. Відсунений засув ліниво заскреготів, увільнюючи замкнену на ніч браму.

Петро знову заплющив очі.

— „Новий день... Знову — жити!... Когось бачити, чути людську мову, комусь відповідати. Про віщо? — коли все втратило ціну й сенс. Жити, коли Вчитель лежить мертвий у гробі. Коли зникла мета життя..."

Заломив руки, аж хруснули пальці, й знову байдуже дивився перед себе. Мимохіть щось прип'яло його увагу: здавалося, що поміж кривими оливами на узгір'ї гаю, в напрямі до шляху майнув смолоскип. Хтось і справді швидко вибрався з вогнем на шлях і поспішав до хутора. Апостол спочатку впізнав, що була то — жінка, а враз по тому також пізнав, і хто саме. Не можна було не пізнати червоного, як шліхтована кована мідь, волосся Лазаревої сестри.

Від швидкого бігу воно розсипалось по шиї Марії й каскади променистих кучерів, як полум'я, гнались за нею, ладні запалити все зустрічне.

— Що ж могло статись більше за смерть Вчителя? Що могло так збентежити її?

Незмірне, великанське передчуття чудесного підкинуло Петра. Затремтіло серце, затремтіли ноги. Однак метнувся на діл, як хлопчик, перескакуючи по кілька сходинок. За кілька мигів уже був за брамою, а ще за хвилину тримав за руки Марію.

Спочатку не могла добути з себе голосу. Лише повні сліз очі усміхались блаженністю й невимовним щастям. Нарешті видихнула:

— Живий!... Він — живий! Встав із мертвих... Вчитель... Все сталось, як говорив... Встав на третій день, як обіцяв...

Тихі слова стукотіли в Петровій скроні, як удари молотка, що вибивають з криці стовпи іскор. Ці іскри підхоплювали у вогненний вир всі думки й почування. Розум і серце говорили одно:

Ось Той, що справдить всі надії й дотримає всяке слово!... **Наталена Королева**

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З нагоди Світлого Христового Воскресення

щиросердечно вітає:

членство і прихильників складових організацій СУС, провід центральних управ та управ відділів складових організацій СУС: Товариства Українців Самостійників, Союзу Українських Народних Домів, Союзу Українок Канади, Союзу Української Молоді Канади, Інститутів: ім. Петра Могили, Св. Івана, Св. Володимира, Колегії Св. Андрея, Високопр. Іларіона, Високопр. Михаїла, Преосв. Єпископа Андрея, Консисторію Української Греко-Православної Церкви, духовенство, монашество, всіх вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді, редакцію й працівників „Українського Голосу", „Вістника", „Променя" та ввесь Український Народ!

Складає усім свої найсердечніші Великодні побажання!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ЦЕНТРАЛЯ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ НА КАНАДУ :

Д-р Левко Г. Фарина, голова. **К. Теличко,** секретар.

Тарас Шевченко

НАЙМИЧКА

В обід Яким вернувся на хутір із панотцем Нилом та з отцем дияконом. Спочивши трохи під хатою та освіжившись „закріпленим" березовим соком, панотець Нил увійшво до хати. Спершу він прочитав молитву над дитям, нарік його Марком, а потім з отцем дияконом одправив обряд святого хрещення. Кумами були Яким та щаслива Марта. До самої суботи гостював панотець Нил з дияконом на хуторі в Якима, та й не тільки вони, а чимало таки добрих людей посходилися на Маркові христини.

Минув місяць після христин Марочка, (так звала його Марта), і на хуторі Якима Гирла нічого особливого не сталося; хіба тільки те, що скоро після христин чумаки прийшли з Дону, та це подія звичайна, хоч правду кажучи, спостереглива голова й у цій звичайній події знайде собі чимало пожитку, як працьовита бджола на дрібненькій квітці.

Особливо в перші дні варто послухати дозвільного чумака, як він за чаркою горілки, почне розповідати, через які безкраї степи він переходив та з яких бездонних криниць воли напував; по скільки день він сам без хліба й без води пропадав; які міста бачив, які та на яких саме річках переправи мав, де та які він народи бачив, — аж волосся настовпужиться, як слухаєш. Та в Якима Гирла не було такого дозвільного чумака, а тому не було й балачок про мудровані чумацькі пригоди.

Минав уже вересень і, линучи над хутором ,своїм подихом красив зелений гай різними золотими та червоними барвами. Як глянеш іздалека на той гай, то здається, наче вкритий він дорогим різнобарвним килимом, особливо в час, як над ним сонце встає чи заходить.

На могилі біля хутора, трохи не щоранку й щовечора, челядь бачила таємничу молодицю. Почали базікати, що це щось неспросту: бідолашна ота молодиця була покритка, мати маленького Марочка. Не сила була їй сердешній відірватися від того місця, де росла її бідолашна прекрасна дитина.

Скільки разів вона вночі підходила до самого хутора, обходила його навкруги, пересижувала цілі ночі в рові, не заплющуючи очей. Або в неділю, коли челядь ішла на село, вона нишком підкрадалася до самих воріт, щоб голос своєї любої дитинки почути. Скільки разів поривалась вона ввійти до двору і випросити назад чи навіть украсти свою дитину, бо без дитини не можна було їй на світі жити, без неї хліб не ївся, вода не пилася, сонце Боже не світило й не гріло.

Після того, як зрадив її отой улан-баламут, уся її любов, усе її ніжне почуття пониженої матері зосередилося на її сиротці-дитині. А воно бідолашне в чужих людей, на чужих руках засипає, чужі годують його груди, не знає воно материної любови, не знає сердечного материнського поцілунку!

Материна любов перемогла і страх і сором: вона стала на тому, що хоч би що — піде вона на хутір, — ждала тільки неділі, коли на хуторі людей буде менше.

У неділю Яким, пообідавши та, як звичайно, відпочивши, сидів у своїй світлиці при столі й читав із Псалтиря: „Не ревнуй лукавнующим, ниже завидуй творящим беззаконіє", а Марта, заколисавши Марка в новій колисці, довго стояла над ним задумана, а потім, зідхнувши, промовила:

— Знаєш що я думаю, Якиме?

— Господь тебе знає, що ти там думаєш?

—Та думаю я, прости мене Господи, щоб ми робили, коли б наш Марочко, боронь Боже, помер?

— Я так і знав! Чи ж не гріх тобі ка-зна чим набивати голову?

— Ні, Якиме, як дивлюся я на нього на сонного, то все мені отаке в голову лізе.

— Молись Богу, Марто! Бог милосердний не попустить такого великого нещастя.

— А ще я думаю, Якиме, коли, дасть Бог, доживемо до Покрови, то поїдемо до церкви та запричастимо нашого Марочка, — тоді йому саме шість тижнів мине.

— Поїдемо, це діло християнське!

— А там, я думаю, вже за одним разом розпитатись, чи не знайдемо доброї наймички, бо сам бачиш, — однієї наймички нам тепер мало.

— Що ж? Як треба, то треба, — я не від того...

— Та коли б дав Бог таку, щоб і в господарстві таки тямила, тоді б я собі Марочка няньчила, а вона б по хазяйству поралась.

Марта зідхнула й замовкла, а Яким перехристившись, ізнов почав: „Не ревнуй лукавнующим...".

За кілька хвилин двері стиха відчинились, і до хати ввійшла молодиця, хоч і бідно, але охайно вдягнена; вона несміливо стала на поро-

зі, вклонилася й ледве чутно промовила:

— Боже поможи!

— Спасибі, небого! — відповів Яким. — Сідати просимо!

Молодиця мовчки сіла на лаві біля порога й мовчки пильно дивилася на колиску й на Марту. Багато їй треба було душевної сили, щоб і знаку не подати, що вона найближча сонному Марочку душа.

— Що доброго скажеш, небого? — спитав у неї Яким.

— Зайшла до вас спитатись: чи не треба вам буде наймички?

— Треба, голубочко, страх як треба! У нас тепер, Бог дав, мала дитина, так я все з нею няньчуся, а хазяйство зовсім занедбане.

— Так я б до вас найнялася.

— Наймись наймись, голубочко, у нас тобі лиха не буде.

— А здалека ти, небого?

— Аж з-під Ромна, дядечку.

— Добре! А що ж ти візьмеш на рік?

— Що другим платите, то й мені дайте.

— Добре! Мартусі ми платимо пятнадцять на асигнації, нову білу свиту й чоботи шкапові.

— Добре, і я так наймуся.

— Гаразд! Дай уже нам, Марто, чогонебудь пополуднувати!

Марта, виходячи, наказала Якимові:

— Подивися за Марочком, — коли воно прокинеться, так поколиши його.

Яким посунувся на другий кінець столу, ближче до колиски, а Марта ще з-за дверей додала:

— Та не бери ти його на свої залізні руки, я сама зараз вернуся.

— От ще розносилася з своїми панськими руками, — пробурмотів Яким і лагідно додав:

— Сідай, небого, на ослоні, ближче до столу.

— Спасибі вам!

Наймичка підійшла до столу й подивилася на колиску; лице її змінилося, і дві великі сльозини покотилися по її змарнілих щоках. Яким помітив це й спитав:

— Що, небого, може й у тебе дитина є?

— Була, та Господь узяв.

— Так, так... Так ти, небого, значить, удова?

— Ні, московка, — відповіла крізь сльози наймичка.

— Так, так... А як тебе звуть, небого?

— Лукія.

Саме тоді прокинулась дитина й заплакала. Старий Яким заходився колисати, приспівуючи:

„Е.... е, лю-лі,
Чужим дітям дулі,
А нашому калачі,
Щоб спало вдень і вночі".

Бідолашна Лукіє! (Бо це ж була та сама щаслива, прекрасна цариця непорочного сільського свята). Бідолашна! Як одбився в твоєму серці голос твоєї милої єдиної дитини? Сердешна! Ти сама трохи не заридала й не заспівала разом із Якимом, але ти силою своєї любови спинила радісне зворушення й тільки тихими сльозами його вгамувала.

Марта вернулась з полудником, поставила його похапцем на столі й метнулася до колиски.

— Цить, цить, моє серденько! Цур тобі з своїм вовчим голосом, тільки мого Марочка перелякав... — Цить, моя пташечко, я тобі мізючка дам!

Вона сунула дитині мізюка з теплим молочком і звернулася до Якима:

— Чом же ти полуднувати не просиш? А коли хочеш яблук чи дуль, так сам піди до льоху та за одним заходом наточи й грушевого квасу, а я від дитини не відійду, доки воно не засне, сердешнее. Ач, як його налякав: і досі ще в сердешного слізки на щічках. Годуйся, годуйся, моє серденько!

Яким, перехристившись, сів до столу та й Лукію сісти запросив. Зївши кілька вареників, він обізвався наче сам до себе:

— Бач, яка в світі правда, — віддати бідного одинокого чоловіка в москалі, а жінку, сироту вбогу, пустити по світу; негаразд діється між людьми! Добре, що вона ще богобоязлива та шукає заробити собі шматок хліба чесною працею, а інша на її місці та ще з її вродою молодою пропала б!... З душею і з тілом пропала б навіки!

— Хіба Лукія московка? — спитала Марта, прислухавшись до Якимових слів.

— Московка! — відповів Яким, не підводячи голови.

— Безталанна!... А може, Лукіє, твій чоловік був пяниця, ледащо?

— Ледащо, — відповіла Лукія.

Яким підвів голову, подивився на Лукію й сказав:

— То туди ж йому й дорога!

— І я так думаю, Лукіє! — промовила Марта. — Сохрани, Боже й заступи, Пречистая Ді-

во, нашу бідолашну сестру від лихого та ледачого чоловіка! От ми з Якимом, дякувати Богу, прожили таки трохи на світі... Щоправда... Та змолоду чого часом не трапляється...

— Ну, вже завела свої гуслі! — сказав Яким напівжартом, напівсуворо, — Та вашу сестру, якщо не помяти якслід, то й добра не побачиш.

— Та й ви добрі, — ніде правди діти!... Отак завжди забалакаюсь із ним та й не бачу, що мій Марочко давно заснув.

Вона обережно закрила дитину чистою пелюшкою й, перехристившись, сіла до столу біля Лукії, говорячи:

— Годуйся, Лукіє, та не дивись на нього! Він у мене все щось буркотить; такий уже вродився, нікчемний.

І вона, лагідно всміхаючись, глянула на чоловіка. Яким і знаку не дав, що помітив її усмішку, тільки вуса погладив рукою.

Кінчили полуднувати, встали всі з-за столу, помолилися, а Марта, прибираючи із столу посуд, сказала до Лукії:

— Ти пішла б до другої хати та спочила б із дороги, там тепер нікого нема: всі пішли до села на музики.

— Спасибі вам! Я не дуже втомилася, — відповіла Лукія, хоч їй, сердешній, дуже треба було спокою, чи принаймні на самоті побути.

— Та де ж таки не втомилася! Від Липового до нас, мабуть, верстов із сорок буде, — як ти думаєш, Якиме?

— Сорок буде, — відповів Яким.

— Я в Ромні переночувала.

— Та хоч і переночувала, а спочити тобі не пошкодить, — промовила Марта, немов інстинктом угадуючи її душевну втому.

— То я піду й одпочину трохи, — сказала Лукія, відходячи до порогу.

— Стривай, я тобі покажу хату, — сказала Марта й вийшла до темних сіней, потім одчинила протилежні двері та впровадила Лукію до просторої чистої хати.

— Ляж собі тут на полу, або на лаві, та відпочинь трохи, Лукіє.

— Спасибі вам, — відповіла Лукія, а Марта вийшла з хати, причинивши за собою двері.

Лукія, зоставшись на самоті, глянула навкруги, наче хотіла впевнитися, що вона одна в хаті; потім упала на лаву й, закривши лице руками, тихо й гірко заридала. Не з горя плакала вона та не з того незнаття, що раніше гризло її, а з радощів, що ними вщерть повна була її душа: вона тепер знала, що дитина її здорова, а люди, що прийняли її, — добрі люди.

— Господи! — промовила вона: спасибі Тобі, свята Заступнице! Спасибі Тобі, моя Потішнице єдина!

І вона знову залилася сльозами, а заспокоївшись, ходила по хаті та, ламаючи свої схудлі, засмаглілі руки, тихо плакала.

— А як ти думаєш Марто, — сказав своїй жінці Яким, коли вони зосталися самі в світлиці: — я гадаю, що наша новобранка чесного, хорошого роду дочка.

— І я так думаю, Якиме, — відповіла Марта, витираючи миску, — що вона чесного роду; лиху людину зараз угадаєш. Та бачиш, яка вона сумна, а може це так — із дороги.

— Ні, не з дороги, а думаю, що вона—безталанна й сама знає своє безталання. Як ти по полудник виходила, глянула вона на Морочка та й заплакала. Я питаю, чого ти плачеш? А вона мені й каже: „І в мене була дитина, та Бог узяв". То ж то воно й є! Сердешна, — в неї тілько й радощів на світі було, що дитина, а й того Бог позбавив!

А не казала: хлопчик чи дівчинка?

— Хлопчик, — одповів Яким і задумався.

Марта поставила миску до мисника, сіла на лаві і теж зажурилася. Помовчавши хвилини дві, вона зідхнула й спитала в Якима:

А як ти думаєш, Якиме: чи віддавати нам Марочка до школи, чи ні?

— Розумна ти голово! Чи подумала ти, про що говориш? Теля ще Бо-зна де, а ти вже й довбню лаштуєш! — сказав Яким сердито.

— Ну, от уже й розсердився... Та я так собі сказала...

— Та ви, цокотухи, все так говорите, а про те й у думці нема, що ще завтра Бог пошле. Школа... із школою, якщо хочеш знати, — клопіт чималий. Он у Таранухи вчили, вчили сина, а що вийшло? Пяниця й користолюбець!

— Та ти вже як розсердишся, то й ради з тобою нема, — сказала Марта, встаючи з лави, — ні про що й спитатись у тебе не можна! Ну, коли не хочеш до школи давати, то сам учи.

— Авжеж що вчитиму його письма, скільки сам, грішний, знаю, а от ти б його спершу навчила...

— А чого ж я його навчу? Нехай собі здоров росте та щасливий буде! Моє діло жіноче, чого я його навчу?

— Чого? Того, чого ти й сама не знаєш, —

усього доброго! Ти тепер йому за матір, то й навчай його молитися Богу, як воно, Бог дасть, уже говоритиме, а я його, подивившись, як воно молитиметься, і письма святого навчу, і псалтир йому свій святий, вмираючи, передам.

— Насилу договорив до краю! Цить, цить, моє серденько!

Саме тут Марко прокинувся. Марта побігла до колиски й, колишучи Марка, якось не надумуючи, заспівала:

„Ой жила вдова
Та на край села;
Вигодувала сина,
Сина Івана,
Вигодувавши до школи дала,
А з школи взяла..."

І, взявши на руки малого, ходила та примовляла:

— От, коли б літо, то в садок би пішли, зайшли б до пасіки, а там старий дід сидить... у, який страшний! Ось він, ось він! Подивись, який страшний!

І вона вказала на Якима, що сидів за столом. Яким мовчки всміхнувся.

Чи знаєш ти, чи бачиш ти, безталанна, свою рідну, щасливу дитину?

Бачить і знає. Вона, не наслухаючи ,чула кожне слово, вимовлене старою Мартою та старим Якимом. В глибині своєї душі вона передбачила прийдешнє своє дитини, і серцем, повним радости, дякувала всемилосердному Богу за щастя, що Він їй послав.

Дні й далі линули на хуторі, як звичайно. Нова наймичка швидко стала, як своя, серед челяді й усім уподобалась. До всіх вона була однаково уважна, з усіма однаково лагідна; господиня й господар були з неї особливо вдоволені, а найбільше за її любов до маленького Марка. І справді, він без неї не засипав і не прокидався; все вона знаходила якусь зачіпку, щоб бути біля його колиски; приносила йому теплі пелюшки, такі чисті, що хоч якому паничеві й то не сором. Вона немов передчувала, коли дитина прокинеться, і на ту хвилину завжди було в неї напоготові загріте свіже молоко. Стара Марта не могла надивуватися на таку ревну дбайливість своєї нової наймички. Минув іще місяць, і Лукія, на превелику досаду старшої наймички, цілісінький дім опанувала. Сама господиня звірила їй усі заходи й порання коло господарства, а потім і ключі від комор та від льоху їй оддала, — собі лишила тільки ключа від скрині, та й то тому, що їй здавалося, що не годиться господині ключа не мати. Сам старий Яким, нащо вже людина поважна та неговірка, щоб когось хвалити, та й той, бувало, сам-на-сам із Мартою часом не втерпить і скаже:

— Ну, й благодать же послав нам Господь з отією Лукією!

— Я сама, встаючи й лягаючи, молюся Богу за благодать Його святую! Ти глянь лишень, Якиме: де вона не повернеться, що не зробить, — тільки дивитися та любуватися з того; а вже щодо Марочка, то така щира, що я й не надивуюся! От, хочби й минулої ночі: Марочко прокинувся, та й заплакало воно, сердешне; я собі, як мертва, сплю, а вона... і Господь її знає, як вона почула з другої хати! Як прокинулась я, то вона вже мізука йому з молоком подавала та ще й каже до мене: „Не турбуйтеся, я й сама його присплю". Спасибі їй! Така добра та щира! І от уже котрий місяць вона в нас, а хочби тобі раз на село пішла. Якось у неділю я й кажу їй: „Ти Лукіє, хоч би до церкви в село пішла!" — „І дома, — каже вона мені, — можна помолитися, аби щира воля була". Така вже щира та пильна, дай їй, Боже, здоровя! Я просто, як пані, живу за її плечима.

— Еге, і таке добро Бог посилає якомусь ледачому чоловікові!

— І не кажи, Якиме! Іноді аж заплачу, на неї дивлячись! Чому б тобі, Господи милосердний, не послать їй талану та радісного життя? Та хоч би тобі коли всміхнулася, чи пожартувала, — хіба що з Марочком, а то все така смутна та невесела.

ВІДДІЛ ПРИ КАТЕДРІ СВ. ІВАНА

в Едмонтоні, Альберті:
з нагоди

Світлого Воскресення Христового,
желаємо
всім читачам „Проміня" і всім українським родинам весело і торжественно провести це величне свято!

ЗА ЗАРЯД:
Софія Гриник, голова
Наталія Базюк, кор. секретарка

Тетяна Шевчук

ХАРИТЯ КОНОНЕНКО

(Спомин)

Вже більш тридцяти літ минуло, як я вперше познайомилася з Харитею Кононенко. Та враження про неї врізьбилися глибоко в мою душу... так глибоко, що, пишучи ці спомини, я неначе знову бачу її перед собою...

Ось, ми в просторій їдальні Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні, восени 1924 року. Тут повно студентів і студенток ,що вештаються поміж накритими до вечері столами: одні доносять їжу з кухні, інші вітають друзів, знайомляться з ново-прибулими студентами... Саме почався новий шкільний рік, в Інституті панує радісносподіваний, святочний настрій.

Мій чоловік, покійний Пантелеймон Кройтор, і я пристаємо до цього гамору й метушні, бо ми також студенти замешкалі в Інституті, і якраз тепер намагаємося відшукати того стола, що при ньому нам призначено сидіти, а при тім, також вітаємо знайомих. Але — несподівано, передомною з'являється низького росту, й дуже молодого вигляду, дівчина: сині, майже фіялкового кольору очі, дивляться на мене не то допитливо, не то збиточно, з-під жмутка золотавого волосся, що розсипалося кучерями на білому чолі — а повні, напіввідхилені уста всміхаються добродушно. — „Панна Харитя Кононенко!" — знайомить хтось нас, (я не пригадую хто), і додає, що панна Кононенко буде сидіти при нашому столі. Я механічно вимовляю конвенційональну фразу: „Дуже приємно познайомитися!" і стискаю їй руку, але це зовсім не виявляє, що ця стріча починає діяти в моїй душі!

Ми знаходимо свій стіл і раптом, вся їдальня мовкне. Ректор Інституту, Юліян Стечишин, виголошує молитву, і нарешті всі студенти сідають до вечері. Але мені зовсім відпало бажання їсти... Про панну Кононенко я вже чула була раніше й знала, що вона дочка шляхетної української родини з самого центра України, що ця дрібненька панночка, це укінчена студентка університету, та й що вона бажає вивчати англійську мову й брати „повст ґредуейт" курс у Саскачеванському університеті. Її поява при вечері, та ще й при нашому столі, зробила на мене враження подібне до того, що сучасна студентка могла б відчути, коли б так несподівано появилася в її середовищі одна зі славних зірок з Голівуду... Боже мій! Це ж несподівана радість, несподіваний привілей!

Та моє захоплення Харитею Кононенко було не тому, що вона, (як ті зірки з Голівуду), мала якусь собливу красу або славу. Ні. Моє захоплення зродилося тому, що вона була першою високо освіченою, інтелігентною, та ще й молодою людиною з України, яку мені довелося стрінути...

Кожна молода людина, раніше або пізніше, переживає ту фазу в своєму житті, коли їй конче потрібний зразок ідеальної (по її думці) людини, яку вона могла б брати собі за взірець. Такого зразку я якраз тоді шукала, й до певної міри вже знайшла була в українській літературі. Але це було далеко не те, щ оживий зразок. А того вечора, несподівано, при тому самому столі, й перед моїми очима появився мій живий модель ідеальної української студентки, в особі Хариті Кононенко!

Розмова при вечері — завдяки іншим студентам, та й самій Хариті — плила легко й весело. Харитя поводилася свобідно, без найменшої крихітки снобізму, була до всіх привітною й ласкавою. Поволі, я також віддихнула свобідніше, розпружила нерви. А при кінці вечора я вже почувалася так, наче б знала Харитю ціле своє життя! Та все одно, я дальше обсервувала її.

Вона була одягнена в чорній, нового фасону сукні, що прилягала до її гнучкого стану, підкреслюючи її жіночість і привабливість, а на шиї в неї був один разок синього намиста, що гармонізувало з кольором її очей. Оце й була вся її ювілерна прикраса!

Різкий контраст з її молодечим виглядом творили руки Хариті. Руки її — знівечені ревматизмом — (так вона мені їхній вигляд пізніше пояснила), були негнучкі, з опухлими пальцями й виглядали наче руки старенької вже жінки. Хариті було тоді 24 роки.

Зрозуміла річ, що я, познайомившись з Харитею, бажала пізнати її ближче, й знаходила різні причини, щоб бодай кілька хвилин провести з нею кожного дня. Харитя була не від того — мабуть цікавили її наші розмови. Я відвідувала її в її скромній, але гарно, українським стилем прибраній кімнатці, або просила її до себе. Ставила їй безліч питань. Наприклад, цікаво було мені довідатися про її враження або оцінку тодішних українських письменників, зна-

них мені тільки з друкованого слова, яких Харитя знала особисто. Цікаво було довідатися від неї про життя й буття українських студентів. А вкінці — яке враження робили на неї ми— українські студенти в Саскатуні.

Харитя відповідала в різний спосіб. Наприклад, коли я питала її про Вол. Винниченка, вона відповіла одверто й живописно: „Він такий, що, як поглянеш йому в очі, то так тобі наче б ти чорнила напилася!"

А часами, замість словної відповіді, Харият морщила комічно свого маленького носика, й дозволяла мені тільки здогадуватися, що вона про дану справу чи особу думає.

А часами, коли я — ненарочно й несвідомо — порушувала своїм питанням якусь болючу тему, Харитя ставала сумною, задумливою, а очі її — що при людях так збиточно й весело дивилися на світ — тихо ховалися за серпанком сліз.

Вона ніколи не скаржилася. Ніколи на нікого не нарікала. Але я душею відчувала, що Харитя почувалася в Канаді, як на Сибірі. Канада здавалась їй зимною — непривітною. Чому? Адже ж всі в Інституті — почавши від самого ректора, а скінчивши на наймолодшому студентові чи студентці — любили й шанували Харитю. Багато дечого від неї сподівалися й ідеалізували її, бо це ж була перша й одинока, до того часу, студентка з України. Чому ж сумувала Харитя? На це питання можна б багато писати. Але я вірю, що ті читачі, які самі були приневолені прощатися з кимсь або чимсь улюбленим в своєму житті, розумітимуть її тугу. А ті, що ніколи в своїм житті за ніким і нічим не тужили, всеодно не зрозуміють і їм ніяке пояснення не поможе.

Харитя тужила за рідним краєм, за друзями, за тіткою, Валерією О Коннор-Вілінською, яка, фактично, виховувала Харитю ще від раннього дитинства, бо мама Хариті померла, а батько — старшина української армії — не міг дитиною опікуватися. Серце Хариті осталося там за морем, де вона оставила все те, що цінила в житті, й тому так тяжко було її пристосуватися до нових обставин в новому краю. В додатку до того, в Хариті не було грошей на продовження студій в Канаді, а її заробітки з учителювання в Рідній Школі, були дуже мізерні.

Але про все те мало хто знав. Не знали про те, й навіть не здогадувалися, наприклад, ті студенти, що бувало сходилися до нас на вечірки. Візита між хлопцями й дівчатами в Інституті була строго заборонена, але в нас—в квартирі одружених людей — дозволено було одним і другим гостити. З часом витворився такий звичай, що при кінці шкільного тижня, в нас збирався гурток молоді для товариської забави... Ті, що мали наклін до музики, грали на інструментах, інші співали, а ще інші їли спілі, червонолиці яблука й „виворожували" собі долю з яблучних зерняток. Харитя Кононенко не тільки була жвавою й веселою учасницею цих вечерків, вона була тим магнетом, що притягав студентів. Пригадується мені одна з пісень, що її Харитя в нас вперше співала...

„Цілу ніченьку не спала,
Мичку микала та й пряла,
А мичечка не сукалась —
Нитка плуталась та й рвалась..."
(Вона вимовляла „мічка", „мічечка")

Це вона також навчила молодь „ворожби" з яблучних зерняток. Робилося це так: той (або та), що мав романтичні заміри або мрії, вибравши яблуко, просив когось із присутніх „цокнути", цебто, вдарити яблуко легко нігтем пальця. Зївши яблуко, він рахував зернятка в ньому. Останнє зернятко мало віще значення... Не знаю, чи була вирішена чия доля тією ворожбою, чи ні. Але знаю, що протягом тих вечорів, студенти зїдали цілі стоси яблук.

Була також група старших, більш серйозних студентів, що сходилися до нас й провадили час, дискутуючи на літературні, філософічні й політичні теми, або йшли гуртом на довгі проходи на берегах ріки Саскачевану, що пливе через місто Саскатун... Цікавим і надзвичайним був факт, що в тих дискусіях брали участь студенти, які репрезентували українців зі всіх важливіших частин української землі. Наприклад: Харитя репрезентувала Наддніпрянщину, покійний Кройтор — Буковину: Іван Пирч — Лемківщину: Дмитро Янда, О. Івах, Іван Данильчук (покійний) — Галичину. А інші — їх було найбільше — репрезентували роджених у Канаді студентів.

Харитя любила дискусії, проходи та товариські забави. Але вона мимоволі порівнювала нас зі студентами в Україні або в Чехословаччині, де тодішній уряд дав був українським студентам приют й охорону. І, в порівнянні з тамошніми студентами, ми не дописували. Ми видавалися Хариті „ні зимними, ні гарячими". В нас був брак запалу, брак геройської самовідданости й посвяти для великого й святого діла.

А зі сторони канадійських студентів, Харитя була їм часто загадковою й незрозумілою. Вони не знали, як погодити забавну, веселу Харитю з тією Харитею, що при кожній серйозній розмові заявляла: „Я хочу за Україну вмерти!" — Чому ж вмерти? Чи ж не могла б бути рівно благородною постанова: „Я хочу для України жити?" Невже ж любов до батьківщини треба висловлювати тільки смертю! Але це було одно з тих питань, якого ні я, ні ніхто з інших студентів, (оскільки мені відомо) ніколи Хариті не ставив.

Скоро, надто скоро, проминув шкільний рік в Інституті ім. Петра Могили в Саскатуні. Студенти почали виїжджати на вакації. Я також приготовлялася до виїзду... Прощаючись з Харитею, я думала, що це тільки на короткий час, бо мала надію вернутися назад то Саскатуну тієї ж осені. Але життєві обставини склалися інакше... Не вернулася я того року до Саскатуну. Після короткої переписки, шнурок дружби, що в'язав мене з Харитею наче перервався. Та я часто в думці згадувала Харитю. Часто дивилася на ту знимку, що Харитя подарувала була мені на прощання й читала дрібненько писану інскрипцію:

„Нема рожі без терня
Нема життя без горя".

Мимоволі пригадувався мені той факт, що Харитя любила парфуму з рож, так звану „ешез оф ровзес..."

Пізніше, здається слідуючого року, дійшла до мене вістка, що Харитя виїхала до Подебрад в Чехословаччині, де були тоді її найближчі друзі й родина: Її дядько, проф. Вілінський, вчив тоді у Подебрадському університеті.

Минали роки. Я про Харитю не мала ніякої вістки аж до того часу, коли вістка про її трагічну смерть дійшла до мене тут у ЗДА.

Харитя Кононенко згинула з рук німецьких окупантів в Україні на Волині в місті Рівнім в масовім розстрілі української інтелігенції. Згинула в жовтні 1943-го року.

Харитя Кононенко, так як і Олена Теліга, як і десятки тисяч нашої патріотичної молоді упала в боротьбі за спротив поневолення, в боротьбі за освободження свого народу. Організаційна діяльність та партизанський рух в часі окупації України німцями були сильні. Ще жевріла надія на створення незалежної української держави і в поході до неї, поруч соток інших, упала й Харитя Кононенко.

„ЧИТАННЯ — КЛЮЧ..."

З приводу Канадійського Бібліотечного Тижня

„Читання — ключ для всіх часів, для всіх людей, він відкриває двері до інспірації, просвіти, мудрости й постійної насолоди.". Ці слова — гасло цьогорічного Канадійського Бібліотечного Тижня (CANADIAN LIBRARY WEEK) в днях 16-22-го квітня, цього року.

Одне з завдань Канадійського Бібліотечного Тижня — стимулювати зацікавлення бібліотеками по всій Канаді й поставити перед очі суспільства ті великі можливости, що їх дають центральні й місцеві бібліотеки для їх духового піднесення, користи й дозвілля.

Аранжери цьогорічного К. Б. Т. під патронатом Дост. Дж. Діфенбейкера, прем'єра Канади й під головуванням д-ра В. К. Ламба, національного бібліотекара в Оттаві доклали усіх зусиль, щоб цьогорічний тиждень випав імпозантно, корисно й ефективно. Є багато вистав, викладів, фільмів, публічних показів і т. д. Зокрема діяльні в цьому напрямі Товариства Приятелів Публічних Бібліотек (Friends of the Public Library) по більших містах в Канаді, що включилися в цю акцію й її всеціло піддержують. Отак наприклад, Товариство Приятелів Публічної Бібліотеки в Вінніпезі на спілку з жіночою (Junior League) влаштовує великий „Книжковий Ярмарок" (Book Fair) в приміщеннях компанії Ітона, в якому будуть включені також книжки не-англомовних авторів, в тому й українських.

Треба сподіватися, що всіми цими імпрезами поцікавляться українці на місцях і візьмуть у них активну й громадну участь.

**
*

Один із важливих аспектів цьогорічного Бібліотечного Тижня є теж освідомлення широких мас суспільства про вагу книжок у хаті та значення підручних домашніх бібліотек. Зокрема йдеться тут про читання книжок в цих хатніх бібліотеках, і не тільки читання, але кількакратне перечитування їх та вглиблювання в духові цінності, що криються в них. Тоді книжка оживляє, стає складовою частиною нашого духового „я" й сповняє свою функцію ключа до „інспірації, просвіти, мудрости й постійної насолоди". І тільки тоді книжка стає нашим дорогоцінним надбанням, вірним другом і найварт нішою нашою власністю. Щаслива та людина, що постійно читає! Вона багатша від найбагатших „мира цього", вона постійно перебуває се-

ред найкращого товариства, її ніколи не самітньо.

Сучасний американський мислитель Геролд Тейлор, ось, як висловився з цього приводу: „Ціль книжок — відкрити життя в повній його ширині, чого не можна досягнути без них".

З нагоди Бібліотечного Тижня варто б пригадати, що є великі можливости розбудувати українські відділи при них.

Бібліотечний Тиждень відкриває нам великі можливости не тільки в загально канадійському, чи загально людському маштабі. По всіх більших містах Канади, де є публічні бібліотеки існують українські відділи, це відноситься зокрема до таких міст, як Торонто, Вінніпеґ, Ванкувер, де українська книжка здобула собі вже право громадянства в публічній бібліотеці. Але сама книжка не вистачає. **Їй треба українського читача й користувача.** Що більший попит за нею, то більший для неї респект і зацікавлення з боку керівних органів бібліотек. Українську книжку тоді купують до бібліотек, поповнюють колекції, а коли треба, набувають дуплікати при більшому попиті.

Донедавна українські читачі в Канаді майже не користувалися з послуг публічних бібліотек. Вони звикли до своїх бібліотек при церквах, читальнях, чи товариствах. Це є й дальше основним засобом постачання української книжки в маси. Але не треба забувати, що в більших центрах, ми як податковці маємо моральне право й основу вимагати, щоб українську книжку належно оцінювали, давали їй відповідне місце на полицях і розбудовували українські відділи в публічних бібліотеках.

Успіх в цьому напрямі буде залежати від нас самих. Ми можемо й з престіжевого й практичного огляду досягнути дуже багато, використовуючи всі можливості — а найважніше, ви позичаючи й читаючи книжки з українських колекцій в місцевих бібліотеках.

З нагоди Шевченківського 1861-1961 року, ми повинні звернути спеціяльну увагу на поповнення Шевченкіяною українських відділів, чи то в приватних бібліотеках, чи в публічних книгозбірнях. Нагадуємо при цьому про обіжник Комітету Українок Канади в цій справі п. н. „За наворот до Кобзаря". Понижче подаємо спис видань із Шевченкіяни, які можна набути на книжковому ринку в Канаді.

Ольга Войценко

КОБЗАР

та інші видання з Шевченкіяни до набуття до бібліотек в 1961 р.

КОБЗАР в 4-ох томах за редакцією проф. Л. Білецького. Багато ілюстрований рисунками і малюнками поета, 6 з них в кольорах. Статті й пояснення до головніших поем та їх історичне значення, біографія поета. Видання Видавничої Спілки Тризуб і УВАН у Вінніпеґу. Всі чотири томи обіймають 2.000 стор. друку. Видання люксусове. Кожний том в полотняній оправі. Ціна за комплет **$25.00**

КОБЗАР за редакцією д-ра Василя Сімовича з поясненнями і примітками. Друге справлене видання за редакцією д-ра Ярослава Рудницького. Видання УВАН — Інститут Шевченкознавства і КПУК. Вийшов з друку 1960 р. у Вінніпеґу. Стор. 431. В дорогій полотняній оправі. Ціна **$7.50**

КОБЗАР — ювілейне видання 1860—1960. З наголосами. Видання УВАН — Говерля Нью - Йорк - Вінніпеґ, 1960. Ціна **$2.50**

КОБЗАР — вибір популярних віршів. Видання „Культури й Освіти" у Вінніпеґу. Вийшло з друку 1944 р. В оправі. Стор. 192. Ціна **$1.75**

МАЛИЙ КОБЗАР — маленького формату. Видавництво „Заграва". Вийшов в Фельдкірх - Форарльберг в Німеччині 1946 р. Ціна ..... **.50**

TARAS SHEVCHENKO the national poet of the Ukraine by D. Doroshenko. Introduction by Prof. Geo W. Simpson. Published by The Ukrainian Publishing Co., Winnipeg, 1936. Ціна ..... **.35**

Леонід Білецький — ВІРУЮЧИЙ ШЕВЧЕНКО. Видання УВАН, Вінніпеґ, 1949. Ціна 50

ТАРАС ШЕВЧЕНКО В ЯГОТИНІ. Видання УВАН, Вінніпеґ, 1949. Ціна 1.00

Яр. Рудницький — НАЙБЛИЖЧІ ЗАВДАННЯ ШЕВЧЕНКОЗНАВСТВА. Видання УВАН, Вінніпеґ, 1958 Ціна ..... .50

ШЕВЧЕНКІЯНА НА ЗАХОДІ. Видання УВАН, Вінніпеґ, 1959. Ціна 1.50

БЕРНС І ШЕВЧЕНКО. Видання УВАН, 1959. Ціна .50

Д. Дорошенко — РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ НАУКИ ПІД ПРАПОРОМ ШЕВЧЕНКА. Видання УВАН, Вінніпеґ, 1949. Ціна 50

М. І. Мандрика — ШЕВЧЕНКО і ФРАНКО. Видання УВАН, Вінніпеґ, 1957. Ціна ..... .50

Вол. Жила — ІДЕЙНІ ОСНОВИ ШЕВЧЕНКОВОГО ГАМАЛІЇ. ВИДАННЯ УВАН, Вінніпеґ, 1958. Ціна .50

ВСІ ЦІ ВИДАННЯ МОЖНА НАБУТИ В МІСЦЕВИХ КНИГАРНЯХ, в УВАН або можна замовляти через централю КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ в Вінніпеґу.

Адреса:

UKRAINIAN CANADIAN COMMITTEE, WOMEN'S DIV.,
722 McIntyre Block **Winnipeg, Man.**

НОВА ПРОФЕСІЙНА ДІЛЯНКА відкрилась для молодих людей, а зокрема для молодих жінок, в Альберті: Албертійський університет розпочав перші курси дентистичних помічників. Після закінчення дволітнього курсу такий дентистичний помічник знайде працю в провінційному та в міських відділах охорони здоров'я згідно з розширеною програмою дентистичного обслуговування. Курсанти мусять вивчати біологію, патологію та дентистичну техніку, щоб кваліфікуватися до екзаменів та здобути право виконувати різні обов'язки дентистичних помічників і працювати в лябораторіях і дентистичних канцеляріях.

„Канадійська Сцена"

Анна Франко-Ключко

ОЛЬГА ФРАНКО В ПРАВДИВІМ СВІТЛІ

З листів І. Франка до О. Хорунжинської-Франко

Улюбленою темою письменників і письменниць, які підходять до речі дуже односторонньо, було і є захоплюватись і до нудоти розписуватись про О. Рошкевич, предмет першої любови І. Франка, дивлячись на неї виключно через примху його ліричних пісень і через те, ставлячи її на перше місце як героїню, відсуваючи в сутінки О. Хорунжинську, бачучи її в той час, коли вона була хворою, і вилишаючи навмисне той час, коли І. Франко з дружиною були обоє в розквіті літ і огнищем громадсько, поступово-літературного життя.

Правда, перша любов молодого студента, що почалась ще за часів ґімназійних, була ідеально прекрасна, а речником її поезії, що немов дорогоцінний камінь притягав увагу загалу. Але ця любов закінчилась нещасливо, а жінка, що викликала цю любов, і ці вірші в душі молодого поета — хоч походила з доброї родини, була інтеліґентна, і на той час освічена, але вона не виступала нічим понад загал того великого ґрона молодих жінок, що їх чарував І. Франко не тільки своїм зверхнім виглядом, як може ще більш своєю культурною, делікатністю вдачі, чаруючою особистістю.

З трагедією його безвинного і безпричинного арешту, тісно злучена трагедія і розрив його молодечої любови, що впали на нього як грім з ясного неба. В хвилині розпуки він відчував, що з надією на будучність він стратив був і віру в доброту і чесноту і він почував, що єдина опора, на якій він держався стільки літ, самохіть усунулась йому з-під ніг.

Але факт не пройшов дармо; в його умі він полишив глибокі сліди. Він дозрів серед тяжких проб і став далеко сміливіше і певніше аналізувати свої почування.

Друга любов І. Франка, що була немов останній вибух вулькану, закінчила його молодечий вік, повний мрій і ідеалів, що відшумів рвучким потоком, який породив вірші яркої молодечої краси, любовних терпінь, великих досягнень, а ще більших розчарувань.

Вирвавшись з пут терпіння, розпачі і зневіри, І. Франко кидається до праці з відзисканою енергією, а його творчість набирає, щораз то більші розміри і він іде туди, куди його веде надземна сила, і величній творчий дух.

Проробивши трагічну практику в власнім житті і стражданні, він зачинає ставитися до жінки і до питання женячки як дозрілий мужчина. Він перестав дивитися на жінку як поет, що ідеалізує її і підносить в своїх очах на божеські вершини, а себе самого підцінює і обезцінює, здаючись цілковито на її ласку і неласку.

Любовні мрії молодості уступають розважному розумові; він шукає дружини, вірного товариша життя, щоб ділила з ним добре і зле, щоб не боялася невзгод і небезпек, щоб його праця була і їй люба, щоб подавши йому свою руку, рішилась ділити його судьбу тісно зв'язану з долею українського поета і революціонера.

Він приходить до переконання, що його дружиною може бути тільки українка. — Цей принцип могли б присвоїти собі ті всі, що стрімголов летять в мішане подружжя, а женячка з чужинцями чи з чужинками, доводить в більшості до родинного нещастя, а також до винародовлення цілої родини.

Іван Франко вже давно був знайомий з М. Драгомановим, який став його провідником і учителем ще в студентських часах, а через нього познайомився з його сестрою Оленою Пчілкою і її донькою Лесею Українкою вже тоді початкуючими письменницями.

Побувавши кілька разів в Києві І. Франко нав'язував через них зв'язки з членами старої „Київської Громади" до якої належала вся тодішня українська інтелігенція і „Молодою Громадою", члени якої приймають його з ентузіязмом як речника нових ідей і посередника між Україною і галицькими народовцями. Круг його знайомих ширіться і до інших міст російської імперії, як Петрограду і Москви, всюди там де є свідома українська інтелігенція, де є молодь, жадна зв'язків з західньо-українським світом за кордоном. Він знайомиться з найчільнішими ученими, українськими письменниками і діячами обмінючись з ними своїми здобутками на полі літератури і науки, — він пробиває вікно в Україну, бо він зрозумів, що тільки Україна може вирвати галичан з зацофаного ботокудства і вляти оживлюючу нову струю в їх думання і працю.

Олена Пчілка, познайомившись особисто з І. Франком, відноситься до нього з великою приязню, і зачинає плянувати, щоб одружити його з дівчиною з України. Вона знаходить ін-

телігентну панночку в крузі своїх знайомих, в родині Трегубових і про це пише Франкові.

І. Франко в однім з листів до неї висловлює погляди на женячку дуже далекі від тих, як він, молодий студент викладав О. Рошкевич. Вони свідчать про дозрілість його поглядів, повних резиґнації і критики. Він просить О. Пчілку написати йому більше про справу подружжя, про панночку, яку, як йому здається, вона має на приміті.

В одній із своїх поїздок до Києва, серед розкішної природи України, над берегом Дніпра І. Франко знайомиться з молодою панночкою із знатної української родини поміщиків, з високим образованням, велику ентузіястку музики і літератури, приймаючу живу участь в змаганнях національного відродження України, хоч тендітну і делікатну, з довгими пальцями піяністки, — але з сильним самостійним характером. Хоча вона дістала науку і виховання в монархістичнім „Інституті для благородних девіц „в Харкові, її родина, її приятелі і знайомі були всі членами „Української Київської Громади" і вона була докладно обзнайомлена зі змаганнями передових людей: Трегубова, Антоновича, Олени Пчілки, Л. Українки й інш.

Іван Франко відчув цілим своїм єством, що це його суджена, а коротке знайомство в Києві на цім не залишається. Враження, яке зробила на нього молода киевлянка не зникає, а набирає у нього, щораз то більшого заінтересованння. Він рішучо відкидає можливість одруження з чужинкою, а навпаки в нього кристалізується доктрина, що в злуці з образованою панночкою з України, він найде ту гармонію, за якою надармо шукав у Рошкевич, — що тільки вона зможе задовольнити ті високі вимоги, які він ставив для своєї будучої дружини.

Він нав'язує з нею переписку, щоб запізнатися хоч листовно з нею ближче, — вкінці він рішається просити її о руку. Тут же він просить, щоб вона не рішалась опрометь голови, щоб спершу сама добре передумала, щоб радилась з рідними, щоб дістала згоду свого діда, а заразом опікуна, генерала Таманова в Одесі.

Знов поїздка до Києва, нове побачення і молода Ольга рішається і дає йому слово стати його дружиною.

Переписка продовжується далі. І. Франко щиро й відкрито, не затаюючи нічого знайомить Ольгу зі своєю родиною, своїм батьком і братами, селянами в Нагуєвичах, з відносинами сільського життя, серед якого він виріс. Вкінці, щоб все було ясно, щоб нічого не залишилось несказане він пише їй про свої погляди їх спільного життя.

Це не були любовні вірші, це були погляди дозрілого, життям досвідченого 30-літнього письменника, він не обкидає її золотистими тенетами марної любови, він ясно ставить їй перед очі його походження, його доходи, його працю, його надії і сподівання і питав її знову і знову чи готова вона стати товаришкою його життя, бути його помічницею, його співробітницею. Він не скриває ні на одну йоту ті небезпеки, що грозять йому в житті, він чесно і відкрито відкриває їй майбутнє і питає її знову — чи згодна? Він дав їй час передумати все, все рішити і просить її, щоб вона була такою щирою до нього, як він до неї.

Ольга рішається, а давши раз слово не віднягає його назад, хоч не раз йому здається, що не все ще їй представив, що могло б її відстрашити, хоч вже сказав їй так багато, що друга б від нього відсахнулась. Убоге мешкання і непевні доходи, велика ріжниця походження, чужа сторона, ні родини ні приятелів, а царський кордон віддаляти її буде від всього їй дорогого, рідного і близького.

Але в душі своїй вона мріяла бути героїнею — дружиною поета революціонера. Як княгиня Трубецкая, героїня п о е м и Некрасова, зрікається вона всього їй найдорожчого: маєтку, титулу, любимого батька і родини, розкішного життя і радощів і йде за своїм вибраним чоловіком, і не можуть її відстрашити ніякі труднощі, ніякі перешкоди.

Вона так як і він відчуває, що це її судьба, і приймає її таку, яка буде, і вона стоїть при слові даному йому.

Її тяжке дитинство сироти, прожите у її бабуні, безсердечної, злої і диспотичної, зближує її з його життям, і вона іде на життя з ним повна довір'я і вирозуміння.

І. Франко пише до неї в листі з 10 січня 1886 року Ч. Л. 21. ЗЛ. С.:

..., Ні, дорога Олічка, я знаю, що Ви добре роздумали свій крок і щиро бажаю, щоб Вам ніколи не довелось жалувати його з моєї причини. Гарно се Ви сказали, що при спільному життю „певна доля уступчивости" — найкращий спосіб приноровитися до себе. Се зовсім і мій погляд і в тім згляді я перейшов уже таку школу в житті, що не много мабуть буду міг від Вас нового навчитися..."

(Продовження в слідуючім числі)

Our English Section

Olenka Negrych

MESSAGE OF HOPE

Hope is the inseparable companion of human life. In times when everything seems to be dreary and dark, hope alone lights the pathway into the future. And when health fails, hope becomes a driving force sustaining the individual, and bringing him back to health.

Hope is the lifeblood of individual existence. Then how much more powerfully it must manifest itself in the life of a nation. It becomes the vibrant energy inspiring the creation of rich folklore, culture, and a way of life. And when it is a force inciting the people to fight for freedom, it becomes a sacred feeling, capable of performing miracles.

Like other feelings, hope finds its expression in our daily experiences. On the national scale, however, its expression is controlled by numerous factors, especially by nature.

In the pre-Christian times, our ancestors lived very close to nature and were dependent on it. As a result of this direct relationship, they felt instinctively what season of the year complimented their feelings. Consequently, they created national festivities in honour of the season, the feeling, and the phase of human life it represented.

Our Ukrainian ancestors were fascinated with the positive influence of spring. Yearly they saw the warm spring sun wipe away infinite stretches of snow and heard broken blocks of ice being hurled down by the swelling waters of the Dnieper, the Dniester, and other rivers of Ukraine. Yearly they witnessed life erupt spontaneously as the thick green grasses covered the forests, the mountain sides, and the steppes. They were enchanted by the masses of aromatic blossoms covering the fruit trees, and were awed by the mysterious dark forests. The gentle warmth, the delicate spring breezes, and the majestic beauty of the land itself, could not have left our ancestors unfeeling and unmoved.

Not only did they feel this magnificent nature's awakening, but they also felt a new stirring in their our souls. Life became intense and craved for action. Transportation was much easier, and food more readily acquired. Visions of a bountiful harvest were entertained.

To our ancestors this rebirth of nature represented the rebirth of hope and life. They assembled along river banks and sang songs eulogizing these forces. The youth accompanied these songs with dances which expressed their desires, their plans, and their hopes.

And then there was the intricate art of the ornamentation of eggs. The egg, being the symbol of life, was the embodiment of hope itself. The designs, exquisite and colourful, had stories of their own to tell. They symbolized the dreams and the hopes of the girls and the women creating them.

Among the numerous things wished for was a prosperous, bountiful harvest, and beehives full of honey. The designs on the eggs also expressed hope that the egg would drive off forces of evil, such as lightening, floods and other disasters. To a maiden, the decorated egg symbolized her affection for the youth of her choice. Presented during the festivities honouring spring, the decorated egg bore the girl's fondest hopes and dreams.

The coming of Christianity could not destroy these tributes to spring, life, and hope. The Christian teachings simply superseded the religion of our ancestors, leaving our ancient customs intact.

This blending of the old culture with the newer Christian teachings resulted in our Easter traditions of today. Christs' suffering and death on the cross and his resurrection, like the rebirth of spring, reenforces the supremacy of good over evil, and the triumph of hope. The special preparations before Easter, confession and fasting, indicates that the people are hoping for a better life, both physically and spiritually. The fullfilment of these expectations comes on Easter Sunday. Prayers of gratitude rise to God during the early church service and the blessing of food. "Christ is Risen" (Khrystos voskres) rises majestically and triumphantly. Christ is risen, having defeated death itself.

Customs connected with Easter are those indicating a striving for perfection in the future. Just as spring starts anew, man, having prepared himself physically and spiritually for Easter, starts life with noble intensions and hope. Wrongs are forgiven, and friendships resumed.

Up to this point I dealt with two fountains of hope and inspiration which have provided the

Ukrainian people with spiritual energy through their tumultous history, namely, the ever reviving power of spring, and Christain teachings associated with Easter. We have yet a third source of hope which is more recent, but, nevertheless, not less influential.

It is a pleasant and an interesting coincidence that the dates of birth and death of our poet and prophet, Taras Shevchenko, are so close to spring and our traditional Easter celebrations. Only one hundred years after his death Shevchenko's memory is so engraved into the Ukrainian life that celebrating his birth and death has become a national holiday uniting us all. And when we think of our traditions symbolizing life and hope, when we think of Easter and its message of hope, we cannot help putting our holiday commemorating Shevchenko's memory in the same category of hope. For Shevchenko, like the triumphant Christ, has likewise become synonymous with life and hope. It was he who brought about the rebirth of the Ukrainian national life and it was his phrophetic genius which left us with a hope of regaining our national freedom:

At this tragic period of their history the Ukrainians have so much to hope for and so much to rely upon hope. As never before, they are denied the right to practice their traditional welcome to spring. They are not allowed to see their greatest teacher in the proper perspective and accept inspiration and hope from him. Bound by a threatening regime, they must only feel the beautiful spring in their hearts and mutely, painfully, rejoice. Instead of worshipping God at Easter, they must acknowledge a foreign way of life, and foreign traditions most destructive to their own. And during this difficult period we hope that the exhuberant Ukrainian spring itself and the knowledge that Easter is celebrated by their brothers and sisters who enjoy freedom, and that Shevchenko is honoured and understood properly, should keep the spark of hope alive deep in their hearts.

CHURCH AND THE ORGANIZATION

Ukrainians are deeply religious and nationally minded people. It was mostly because they were denied these cherished privileges in their native Ukraine that they sought for better horizons elsewhere. In Canada they found refuge from oppression, and freedom to live in a democratic way.

The Ukrainian pioneers were determined to make good in the new adopted land. Having shouldered the hardships of pioneer days, they proceeded to take advantage of the opportunities opened to them. Being devout Christians, their first thought turned towards the building of churches, followed closely by the organizing of community centres, educational and cultural societies, around which the life of the people centered.

With the rebirth of the Ukrainian Greek Orthodox Church in 1918, and the formation of the Ukrainian Self-Reliance League eight years later, the functioning programs progressed in an organized and systematized manner. Both institutions abide by their respective constitutional objectives, yet assist one another whenever and wherever the need arises.

The Ukrainian Women's Association, a federated associate of the Self-Reliance League, has enjoyed the co-operation of its fellow institutions. This resulted in a more effective promotion of its own program. Throughout the years, the Women's Association has contributed considerably towards the church program, for in most cases, members of one institution are also members of the other. This contribution was made through various channels. Direct financial donations and purchases of necessary church goods were, perhaps, most common. These were followed by the assistance given to church bazaars, teas and numerous other functions. A good example of understanding and cooperation was set when the issue of Ukrainian Sunday Schools was raised. Solution brought about by a verdict of the church consistory to supply suitable pamphlets and handbooks, while in most instances, members of women's locals took charge of the classes.

Pioneers only sixty years ago, the Ukrainians have flourished into a "living force," striving for still higher standards for their own people as well as for Canada, which gave them the golden opportunity of success.

Ukrainians may be justly proud of their past achievements. But they cannot rest content on their past laurels, as there is still endless work ahead. This work requires the wholehearted efforts of all within whose bosom may beat a Ukrainian heart and dwell a Ukrainian soul. May the words of the past national president of the Self-Reliance League, Mr. Julian Stechishin, addressing an organization's meeting in Saskatoon, in 1957, serve as an incitation, "Our doors are wide open to those who believe in our ideals, approve of our objectives and agree with our program. All of them, our organizations sincerely welcome."

Elizabeth Bilych

Відділ для дітей

Великдень

В ЗОРІ ВБРАНА, НІЧКА ГОЖА
СЛУХАЄ, ЯК СЛУЖБА БОЖА
ВІДПРАВЛЯЄТЬСЯ В ЦЕРКВАХ,
ЩО ПАЛАЮТЬ ВСІ В СВІЧКАХ.

ТА НЕ ЖДЕ ЛИШ ДО ОСТАНКУ:
УСТУПАЄ МІСЦЕ РАНКУ.
ДНЯ ПРОВІСНИК І ГОНЕЦЬ,
З НІЧЧЮ ПЕРШИЙ ВІН БОРЕЦЬ.

ВІН ХАПАЄ В НЕЇ ЗОРІ,
СЯГНЕ В ДОЛИ, ПОНАД ГОРИ,
І ДО ЦЕРКВИ ЗАОДНО
ЗАГЛЯДАЄ КРІЗЬ ВІКНО.

А У ЦЕРКВІ І З НАДВОРУ
ВСЕ СЕЛО ЛЮДЕЙ ДО ЗБОРУ.
ОТ, ПО СЛУЖБІ, НАВКРУГИ
ВЖЕ ОБНОСЯТЬ ХОРУГВИ;

БІЛІ РИЗИ, СВІТЛІ ЛИЦЯ,
А КРАЙ СТЕЖКИ ОСВЯТИТЬСЯ —
ВИГЛЯДАЄ З ХУСТИНОК
СТІЛЬКО ЇЖІ, ПИСАНОК.

СВІЧЕЧКИ В ПАСКАХ ПАЛАЮТЬ,
НАЧЕ Б ЯСНІ ЗОРІ СЯЮТЬ.
ХОР ВЕСЕЛИХ ГОЛОСІВ
ВЕЛИКОДНИЙ ТЯГНЕ СПІВ.

А З ДЗВІНИЦІ — У ВСІ ДЗВОНИ!
ЩО НАЙБІЛЬШИЙ — БЄ ТА СТОГНЕ,
„ПРАЗНИК ВА-АМ. . .
ПРАЦЯ НА-АМ!". . .

А ДРІБНІШІ ЗА НИМ ЖВАВО
ВІДБИВАЮТЬ ВСІМ НА СЛАВУ:
„ВЕЛИКДЕНЬ!"
„ВЕЛИКДЕНЬ!"

ЧУЄ СОНЦЕ — І ЗО СХОДУ
ЗАРАЗ ВСТАЛО ДО НАРОДУ
І З РАДІЮЧИХ НЕБЕС
СЯЄ ВСІМ: „ХРИСТОС ВОСКРЕС!"

О. Пчілка

Зайчик-збиточник

Наближався Великдень. Матуся варила й пекла гарні та смачні страви. Ірця та її молодший брат Юрчик весь час були в кухні. А тому, що вони перешкоджали мамі, вона дала їм різні фарби й сказала йти до їдальні фарбувати крашанки.

Діти радо побігли й зайнялися цікавою працею. Ірця фарбувала, а Юрчик помагав. На столику, коло вікна, Ірця порозкладала Великодні крашанки: червоні, сині, жовті, рожеві. Ох! які ж гарні крашанки!

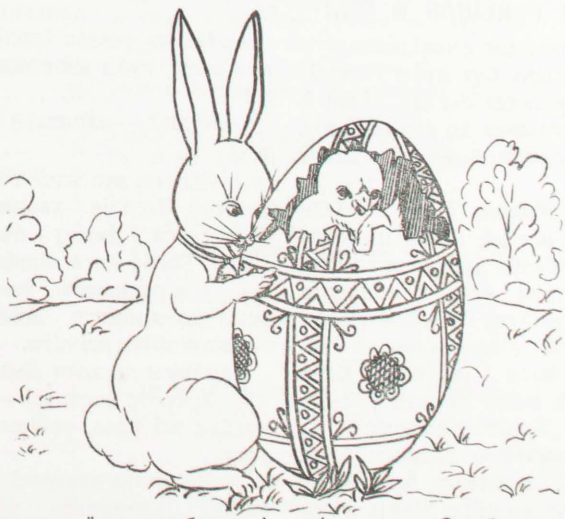

Діти скінчили фарбувати яєчка й побігли в садок бавитися. А тимчасом Зайчик-збиточник заглянув у віконце й побачив крашаночки. Обережно поскладав їх у торбинку і побіг у ліс.

— Зроблю дітям несподіванку. Сховаю зараз крашанки, а вночі покладу їх в садку між квіточками. От буде несподіванка! От буде потім радість, як знайдуть крашанки! — Так надумав собі зробити Зайчик-збиточник.

Як прийшла Ірця до хати й побачила, що крашанок немає, почала плакати й питати: Мамочко! де мої крашаночки? Я тут їх поклала, а хтось забрав.

Всі шукали, але крашанок не знайшли. Зажурені діти лягли спати.

А вночі Зайчик-збиточник порозкладав крашанки під підсніжками, пролісками, нарцизами та тюльпанами.

Раненько вийшла Ірця до садку і очам своїм не повірила. Під квітками лежать її мальовані крашанки. Як гарно вони виглядали! Позбирала їх до кошика. Під одним тюльпаном лежала записочка:

— Любі діти! З празником! Христос Воскрес! Вітає Вас Біле Вушко — Зайчик-збиточник.

Все те бачив і записав

З книжечки „С о н я ш н и й Промінь".

Вуйко Квак

З книжки „Соняшний Промінь".

Весна прийшла в гості

(Великоднє оповідання)

Великдень був дуже гарний. Ясніла весняна погода. Поля й левади грілися до сонця, а під гаєм пишалися перші весняні квіти.

Івась, Микола, Маруся й Оля були в церкві, щиро помолилися й цікаво дивилися як паски, писанки і всячину принесли люди святити. Довкола церкви поставали з кошиками, а священик ішов і святив ті Божі дари. А люди співали радісну пісню: „Христос воскрес!"

По свяченню пасок побігли додому, на свячене. Але умовилися, що по обіді підуть в гай, бо було дуже тепло.

І пішли. І наповнили поле й ліс веселими окликами й піснями. А їм потакували пташки, що щебетали на деревах; і голос жайворонка було десь чути в горі, дуже високо.

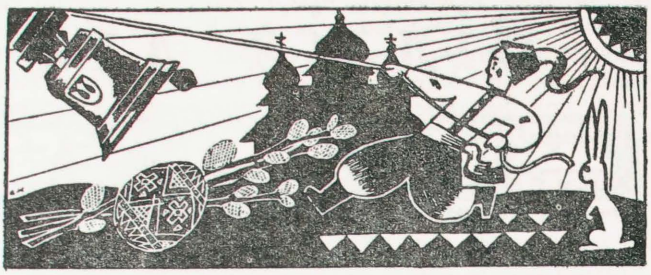

— Квіти! Квіти! — закликала Маруся.

І всі кинулися рвати весняні квіти. Був там білий ряст, синя бриндушка, зелені „конопельки" та інші.

Кожне з них мало за хвилину гарну китичку квітів. І тоді верталися знову додому.

— Що тепер будемо робити? — запитав Микола.

— Підемо бавитися до нас! — закликала Оля.

— Ні, ходім під церкву, там дівчата виводять гагілки і гарно співають! — сказала Маруся.

— Ні! — сказав Івась. — Я вже знаю, куди ми повинні піти!

— Куди? — запитали всі разом.

— Знаєте, що наш товариш Дмитро Василів хворий. Перестудився і лежить бідний в ліжку. Треба його відвідати!

— Добре кажеш, Івасю, підемо до хворого Дмитрика! — загомоніли всі діти.

І побігли до хати Дмитрика.

— Хрестос воскрес! — загомоніли всі враз, увійшовши в хату.

—Воістину воскрес! — відповіла Дмитрикова мати. — Дуже гарно, діточки, що ви не забули за свого товариша.

Дмитрик радісно всміхнувся і вітався з товаришами.

— Як мені весело, що ви прийшли! Я вам дуже вдячний.

— Ось, ми тобі принесли перші квіти, Дмитрику! — сказала Маруся і подала йому свою китичку квітів.

—І ми даємо тобі свої квіти, щоб ти знав, що сьогодні Великдень і гарний весняний день! — сказали інші і поклали перед хворим свої квіти.

— Бачиш, Дмитрику, що весна прийшла до тебе в гості! — говорила зворушена мати, ставлячи квіти в глечик з водою, щоб не зів'яли. — Бо ці квіти то весна і ви, діти, також мов весна гожа. Нехай вам Бог надгородить за вашу доброту.

Діти побули ще трохи в Дмитрика й раділи, що йому вже полегшало. А потім побажали йому здоров'я й попрощалися. І тепер побігли всі під церкву дивитися на гагілки. І були раді та щасливі, що зробили гарне діло.

„С. Д".

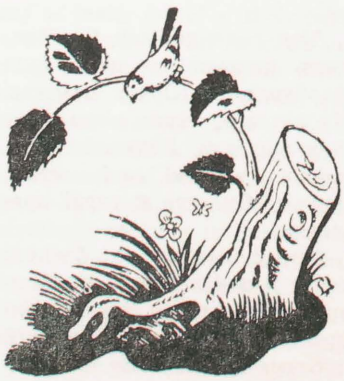

ЩЕ ЛИШЕ ОДИН МІСЯЦЬ

Залишається ще один місяць на кампанію за придбанням нових передплатників на журнал „Промінь". І перед нами стає питання: виконає членство свою квоту на місцях чи ні? При святить членство на місцях хоч один тиждень на к а м п а н і ю у своїй місцевості? Зробить заряд кожного відділу Союзу у своїй місцевості все можливе, щоб перевести відповідну працю в користь свого власного журнала? Оце є питання, що турбують нас всіх; всіх тих, що за вихід кожного числа відповідальні.

Чий же це журнал? Хто його видає? Журнал належить до цілої організації, до кожної членки Союзу і кожна членка Союзу в першу чергу обов'язана його мати, бути передплатницею його, зробити щось для нього. Це ж щось таке наше власне, вперше за довгі роки нашої праці ми можемо з гордістю сказати, що ми видаємо журнал.

Та ніде правди діти, що досі лише поодинокі відділи й місцевості виявили глибше зацікавленя й пішли назустріч своєму власному видавництву. Треба сподіватися, що місяць квітень буде дійсно місяцем інтенсивної праці для журнала на місцях і що членство, заряди та читачі попрацюють та дадуть доказ своєї оцінки та своєї гордости за журнал, а також оправдають ту надмірну працю, яку приходиться виконувати редакції при сьогоднішніх невідрадних умовинах.

Виказ імен, що придбали нових передплатників

Пані Марія Гавриш, Едмонтон, Алта. 35
раніше 33, разом 68
Пані С. Гудима, Ґренд Сентер, Алта. 5
Відділ ім. Доньки України, Роблин, Ман. 3
Пані А. Звоздецька, Санґудо, Алта. 2
Пані О. Андрущак, Гефорд, Саск. 2
Пані В. Ґереґа, Гаєс, Саск. 4
Пані М. Дорош, Саскатун, Саск. 2
Пані М. Сохацька, Норт Бетлфорд, Саск. 2
Пані Ол. Присько, Норт Бей, Онт. 1
Пані А. Данильчук, Вінніпеґ, Ман. 1
Пані Е. Яремчук, Едмонтон, Алта. 1
Пані А. Мельник, Едмонтон, Алта. 1
Пані Т. Куриш, Едмонтон, Алта. 1
Пані О. Юсипчук, Едмонтон, Алта. 1
Пані Н. Тріщук, Оттава, Онт. 1
Пані А. Лисак, Винярд, Саск. 1
Пані К. Кулачковська, Мелфорд, Саск. 1
Пані Е. Александер, Вікторія, Б. К. 1
Пані Д. Бариляк, Торонто, Онт. 1
Пані М. Карплюк, Гефорд, Саск. 3
Пан К. Копачівський, Мелфорд, Саск. 1
Пан Дмитро Глуханюк, Форт Вілліям, Онт. 1

ВИКАЗ ПОЖЕРТВ НА ПРЕС. ФОНД

АЛЬБЕРТА:

Відділ при Катедрі св. Івана, Едмонтон —	$123.21
Відділ ім. Лесі Українки, Едмонтон —	30.00
Пан Филип Калявський, Едмонтон —	10.00
Пан Василь Багнюк, (в память своєї бл. п. дружини Єлени Багнюк) —	10.00
Пані М. Ляхман, Едмонтон —	10.00
Всеч. о. О. Хомяк, Едмонтон. (Збірка) —	5.00
Пан В. Купченко, Едмонтон —	5.00
Пан Д. Калявський, Спіріт Ривер —	5.00
Пані Настя Кос, Едмонтон —	2.00
Пані Параня Малицька, Едмонтон —	1.00
Добр. О. Сацевич, Смоки Лейк —	1.00
Пані М. Школяр, Едмонтон —	1.00
Пані Н. Івашко, Вегревіл —	.50
Пані А. Бобіцька, Бітон, Б. К. —	1.00

СХІДНЯ КАНАДА:

Відділ ім. Лесі Українки, Гемилтон, Онт. —	22.00
Пані А. Шувера, Ґримсбій, Онт. —	2.00
Пані О. Вонітова, Ред Лейк, Онт. —	3.00
Пані Ол. Присько, Норт Бей, Онт. —	3.00
Пані А. Вакарчук, Монтреал, Кве. —	1.50
Пані А. Салюк, Монтреал, Кве. —	1.50
Пані Д. Максимич, Лашін, Кве. —	1.50
Пані С. Сиротюк, Ниягара Фалс, Онт. —	1.50
Пані А. Погранична, Ниягара Фалс, Онт. —	1.50
Пані О. Фестрига, Гамилтон, Онт. —	1.50
Пані А. Ґаба, Ґренд Велей, Онт. —	1.50
Пані К. Ґутей, Кокрейн, Онт. —	1.00
Із збірки на ювілейнім прийняттю п-ва В. С. Мединських в Монтреалі —	11.00
Пані Ольга Садовська, Торонто, Онт. —	4.00
Пані А. Музика, Вест Форт Вілліям, Онт. —	.50

МАНІТОБА:

Відділ ім. О. Кобилянської, Вайта —	5.00
Відділ ім. Доньки України, Флін Флон —	10.75
Пані Н. Григорчук, Етелберт —	5.00
Пані О. Ковальчук, Овкбурн —	5.00
Пані А. Кулачковська, Вайта —	2.00
П-во М. Мих. Демчук, Давфин —	2.00
Пані А. Коваль, Овкбурн —	1.50
Добр. А. Ґоргіца, Вінніпеґ —	.50
Пані Марія Польова, Овкбурн —	2.00
Пані І. М. Семенюк, Вінніпеґ —	.50

САСКАЧЕВАН:

Відділ ім. М. Маркович, Канора (разом) —	132.00
Пані О. Шевчук, Вішарт —	5.00
Пані Т. Ткачик, Кридор —	2.00
Пані П. Пелеховська, Лейді Лейк —	1.50
Пан Ф. Рабчак, Кутей —	1.50
Пані В. Ґерега, Гаєс —	1.00
Пані А. Катрусяк, Саскатун —	1.00
Пані М. Березюк, Гомфілд —	1.00
Пані Марія Чайка, Гомфілд —	1.00
Пані Е. Буряник, Гомфілд —	1.00
Відділ Доньки України, Виниярд —	6.00
Відділ ім. Л. Українки, Ватсон —	2.00

Чайне прийняття з нагоди річниці і кампанії журнала

Світлина з імпрези в користь журнала „Промінь" в Едмонтоні. Зліва направо: наливає чай пані С. Гриник — голова відділу, стоять пані: Г. Яремчук, М. Сулима, А. Особа, О. Юсипчук, А. Скуба, А. Мельник — членки комітету і пані Е. Верхомин, референтка журнала.

Відділ Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні улаштував чайне прийняття в першу річницю появи журнала „Промінь" і з нагоди започаткування кампанії за новими передплатника ми. Свято відбулося 19-го лютого в неділю по полудні дуже успішно завдяки добрій співпраці членок відділу і членок комітету журнала, в який входили пані: Г. Яремчук, А. Мельник, О. Юсипчук, А. Скуба і М. Сулима. На перший погляд як членки і гості ввійшли до залі завважено святочне підготування: малі столи застелені вишиваними скатертями на яких пишались обкладинки „Променя" в мінятюрі.

Референтка журналу, пані Емма Верхомин у своїм вступнім слові привітала приявних, пояснила значення свята та закликала членок, щоб щиро і завзято брали участь в кампанії, та щоб збудувати тривкий фінансовий фундамент, на яко му видавання журнала буде забезпечене. Також подякувала приявним, що так численно зійшлися, — це свідчить їх розуміння ваги і сили друкованого слова.

Програма була започаткована привітом Д-ра Л. Фарини, голови Союзу Українців Самостійників на Канаду. Він ствердив головні цінності журнала — як збереження мови, традиції та культурно-освітню свідомість між українцями. Висловив признання С.У.К. за видання „Променя" та побажав успіхів в кампанії.

Святочну доповідь про журнал дуже добре опрацювала пані Софія Василишин, бувша голова Союзу Українок Канади. У своїм глибокім змістом рефераті, вона сказала, що з появою журнала спов нилася довголітня мрія нашої організації.

Навела образець в загальних рамках, який повинен бути часопис, порівнюючи журнал „Промінь", який має за собою вже рік праці і який викликав глибоке зацікавлення не лише в членства Союзу Українок Канади, але і в ширших колах українського жіноцтва у світі. Він сповняє і виконує своє правдиве завдання і здобуває загальне признання і місце високого рівня.

Коли відкриваємо журнал, читаємо редакційні статті редакторки пані Наталки Когуської; статті із під її пера є по мистецьки написані. Ними вона скеровує нашу думку, нашу працю, інформує про по-

дії, що є потрібне для нашого духового зросту. Дальше сказала, що „Промінь" став тим сіячем на широкім полі — що обіймає всі ділянки українського життя: як громадські справи, мистецтво, література, виховання, наука і господарство. Висловила велике признання редакторці за її працю.

Кінчаючи промову, вона підкреслила важливість навчання рідної мови для збереження культурних цінностей українського народу.

В концертовій частині програми виступали панни: Соня Мельник і Леся Гуменна, вокальний дует; пані Люба Юсипчук, скрипкове сольо. На піяно приграваліа панна Наталка Доброліж і пан С. Куць. Гарно виконані музикальні точки внесли милу мистецьку атмосферу на залю.

Нагородою для них були рясні оплески.

Д-р Яр. Славутич, професор слов'янських мов в університеті Алберти коротко з'ясував сучасний стан української мови в університеті і в вищих школах.

Соціяльний комітет, який очолювала пані Анна Особа, доложив багато старань і зусиль, щоб прийняття відбулося якслід, за що належиться їм щира подяка.

З приводу цього свята зібрано того ж дня 126 долярів на пресовий фонд журнала. Після живої гутірки присутні розійшлися з повним задоволенням та великим ентузіязмом, що доклали свою цеголку до розпочатої кампанії і до матеріяльної і моральної розбудови журнала „Промінь".

Емма Верхомин,
референтка журнала.

Ті, що будують „Промінь"

Марія Будник

Є люди, які першими йдуть на поклик українській справі— одні своєю працею і посвятою, інші дають поважні пожертви.

Пані Марія Будник в Едмонтоні належить до обидвох. Вона була перша, що зложила на видавничий фонд журнала суму 100 долярів на з'їзді Союзу Українок Канади в 1958 році. Тоді щойно з'їзд ухвалив видавати журнал. Ніхто навіть не знав як той журнал буде називатися, однак пані М. Будник вірила у справу і принесла перша свою цінну пожертву у фондах, а тим самим дала моральну пожертву, якою піднесла нас всіх до того початкового діла.

Досі, ми не мали спромоги ширше заговорити про цю жертвенність. Маємо й інших подібних жертводавців, про яких зможемо сказати щире слово. В цім числі скажемо коротке слово про пані М. Будник, яка заслугову на теплу і щиру згадку.

Пані Марія Будник, широко відома зі своєї громадської праці в Едмонтоні. Є вона членкою жіночого товариства при церкві Св. Івана в Едмонтоні. Відзначена і нагороджена з приводу 25-ліття членства в Союзі Українок Канади 1954 року, а церковна громада в Едмонтоні 1951 року вшанувала її почесним членством і відзнакою.

На протязі своєї довголітньої праці займала пані Будник місце в різних зарядах: була кілька разів головою, була в заряді провінціяльної екзекутиви, Тепер, крім іншого, пані Будник є заступницею голови Союзу Українок Канади, отже є в центральнім проводі Союзу.

Організація оцінює пожертву та активну працю пані М. Будник, а зокрема редакція та адміністрація журнала „Промінь".

ВЕЧЕРОК В КОРИСТЬ ЖУРНАЛА „ПРОМІНЬ"

Відділ Доньки України у Флин Флон, Ман., улаштував чайний вечір на користь журнала „Промінь".

Пані В. Перепелюк, членка товариства запросила до себе членок і прихильниць на гарний вечерок.

Була прочитана коротка доповідь про життя Олени Пчілки, і мали загальний спів рідних пісень. Відбулась розігравка на гарну річ, яку подарувала пані Перепелюк. На закінчення пані Перепелюк подала смачну перекуску. Скількість членок зложили передплату на журнал.

Під час чаю збірка принесла $10.75, яка призначена на видавничий фонд журнала „Промінь".

Бажаємо працівницям у видавництві найкращих успіхів у вашому великому ділі.

Товариство має культурно-освітні сходини щодва тижні і слідуючий вечерок буде у пані Стратійчук, який присвячений Лесі Українки.

Розалія Малюта, секр.

Цікава дискусія на сходинах

Відділ Союзу ім. Доньки України у Виниярд, Саск.

Святочні сходини присвячені пам'яті Лесі Українки відбулися в домі дост. судді і пані Стечишин. Присутніх було 8 членок. Свято відкрила голова т-ва пані А. Добровольська молитвою й у вступнім слові переказала, яке велике значення має для українського народу Леся Українка.

Обширний реферат про життя і твори поетки прочитала пані Анастасія Стечишин. У своїм ціннім рефераті пані Стечишин сказала, що поетка своїми творами рівняється Т. Шевченкові, І. Франкові і що цілий світ признав її найбільшою визначною жінкою українського народу.

Цілий той вечір був присвячений читанню вибраних поезій Лесі Українки і членки перевели найбільш цікавий і корисний вечір. З приводу того вив'язалася цікава дискусія — хто і що буде служити прикладом для українського життя в Канаді в світлі духової культури. Ось кілька дуже цікавих думок з дискусії:

— Часи значно змінилися від 1909-10 років. Те, що ми збудували, мусимо притримувати.

— А хто?

— Ну, та лише жіночі товариства.

—А де ж наші учителі? Де ж тії люди, що виховувались в наших інститутах?

— Одні є і працюють, а інші... ну, нема.

— Ото ж то й є, що нема! Але вони живуть і не треба боятися сказати їм правду, що відвернутися від української ідеї це значить стратити все це, що найцінніше в житті людини — її народню гідність і національну честь.

Такі подібні думки снувалися у нас того вечора. Скільки тих проблем у нас і як багато праці та благородства душі потрібно нам зараз, щоб влити нові соки в наше організаційне життя та освятити їх ідеалами служби народові.

І так наше товариство постановило відбувати подібні вечорки по домах і читати реферати, яких у нас є багато. Так мусимо робити, як робила матір Лесі Українки — Олена Пчілка. Ми не є в неволі, живучи у вільній країні, нам вільно прославляти наш великий народ з його славною історією, бо до того народу ми належимо.

Наш вечерок під духовим аспектом був успішний. Були присутні тут і чоловіки, громадяни нашого містечка, була і смачна перекуска і присутні зложили 6 долярів на пресовий фонд „Променя'.

Дай Боже, щоб „Промінь" освітив наші найменші домівки, де лише живуть українські люди. Ми щиро вітаємо всіх читачок „Променя".

А. Стечишин, реф.

СВЯТКОВИЙ ВЕЧІР ГЕМИЛТОН, ОНТЕРІО.

Заходами жіночого відділу ім. Лесі Українки улаштовано святочний вечір в честь двох письменниць-поетес 6-го березня 9 год. вечером в катедральній залі при участи і молодшого відділу ім. „Калина". Культурно-освіт. референтка Ольга Ситник підготовила і перевела програму.

Першу половину було присвячено для безсмертної слави Лесі Українки а другу половину свята присвячено Уляні Кравченко.

Вступне слово виголосила голова відділу ім. Лесі Українки, пані Січова. „Молодь про Лесю Українку", прочитала пані Будник.

„Поет під час облоги" Леся Українка відчитала пані Олексюк. „Лесене Товариство" прочитала наймолодша наша членкиня в нашому відділі пані Кіт.

В другій половині свята, що присвячено Уляні Кравченко цінного зі змісту реферат, прочитала пані Логин.

Перед закінченням свята, референтка подякувала усім присутнім за участь у святі, що своєю присутністю звеличали свято. Зокрема тим, що виконували точки святочної програми.

На закінчення свята подано перекуску, — сердечно дякую тим паням, що робили в кухні.

Вечір випав успішний і усі вдоволені розійшлися по домах з приємним вражінням і згадкою про свято.

О. Ситник

НЕХАЙ „ПРОМІНЬ" ОСВІЧУЄ

Посилаю на журнал мою передплату,
Нехай „Промінь" освічує знову мою [хату.
А до того треба дещо на фонд [уділити,
Щоби „Промінь" міг частіше, в хату [заходити.

Того року також дала — мене не [спімнули,
Чи навмисне не хотіли, чи може [забули.
Цього року скромну жертву знову [посилаю,
Як що мене не спімнете, то я і не [дбаю.

Та до того я ще хочу кілька слів [додати,
Що наш журнал то є гордість в [кожній нашій хаті.

Тому жінки українки
Не стійте в відставі
Передплатіть журнал „Промінь"
Станьте в першій лаві.

Пробиваймо пітьму ночі,
Йдімо вперед сміло,
А за нами останеться
Гарне святе діло.

Анна Шувера,
Ґримсбі, Онт.

Успіх базару в Едмонтоні

Світлина з базару в Едмонтоні — останній ряд згори зліва направо: п. Мих. Камінський, „королева" панна Славка Камінська і пані Ольга Камінська. Другий ряд зліва направо п. Василь Савчук, пані Марія Савчук, панна Леся Савчук, панна Кароля Рипка, пані Емілія Рипка, пан Іван Рипка. Перший ряд зліва направо: пані Стефанія Кузик, панна Одарка Кузик і п. Павло Кузик.

Відділ Союзу Українок Канади при Укр. Прав. Катедрі св. Івана в Едмонтоні через свої комітети переводить різні проєкти праці під час року і якраз в місяці грудні 1960 р. базаровий комітет дуже успішно виконав свою працю. Базар, який відбувся 2-го і 3-го грудня і який офіційно відкрив отець Ол. Хомяк був відмінний тим, що в суботу 3-го грудня відбулася коронація „королеви". Чотири панночки, дочки добре відомих членів нашої катедральної громади згодилися кандидувати на королеву і при помочі своїх родичів і знайомих через кілька тижнів перед базаром повелася інтенсивна кампанія в продажі білетів.

Панна Славка Камінська, дочка п-ва Михайла і Ольги Камінських здобула перше місце і стала „королевою". Перша принцеса була панна Кароля Рипка, дочка панства Івана і Емілії Рипки; друга принцеса була панна Леся Савчук, дочка п-ва Василя і Марії Савчук; третя принцеса Одарка Кузик, дочка п-ва Павла і Стефанії Кузик.

Пан Микола Боднар, голова катедральної громади виконав чин коронації. Пані Софія Гриник, голова відділу, щиро подякувала кандидаткам за їх таку велику працю і вручила квіти і дарунок королеві як також дарунки принцесам. Відтак промовляв Прот. М. Фик.

Голова комітету, пані Анна Скиба в своїй кінцевій промові сказала, „що дуже приємно бачити нашу розквітаючу молодь на сцені, яка незабаром заступить нас старших. Ця молодь приносить нам моральну і матеріяльну піддержку і несе вже відтепер на своїх молоденьких плечах поважну частину праці в нашій громаді.

Честь і слава молоденьким працівницям. Нехай Всевишній нагородить вас здоровям і щастям і щоб всі ваші мрії й бажання сповнилися, щоб ви могли на будуче ще більше працювати на користь нашої церкви і всього українського народу, а вашим родичам нехай Господь створить многі і благі літа". Кінчаючи свою промову пані Скиба подякувала комітетові паням: Марії Гавриш, Парані Сліпчук, Марії Зайчук, Стефанії Голубіцькій, Марії Солован, Філі Кругляк, Василині Будник, Анастасії Стефанець і зарядові жіночого товариства, за співпрацю.

Загальний прихід з базару був $4,583.14.

Наталя Базюк, кореспонд. секр.

Для наших господинь

ВЕЛИКОДНЕ ПЕЧИВО

Паска

1 пачечка сухих дріжджів
1 ложечка цукру
2 кварті води
12 яєць
1 ложечка мелених гвоздиків
1 горнятко цукру
¾ горнятка криско
Родзинки (як хто бажає)
Мука до замісу.

Роспустити дріжджі у теплій воді, дати ложку цукру і поставити на яких 10 хвилин.

До двох кварт літеплої води додати муки, зробити рощину, додати дріжджі, вимішати добре і поставити в теплім місці, щоб підросла.

Коли рощина підійшла, додати до неї вибитих на шуму 12 яєць, гвоздики, цукор, криско (або шортенінґ). Коли хто бажає, можна додати родзинки. Мука до замісу повинна бути тепла. Тепер додати муку і замісити добре та поставити, щоб підросло. Коли тісто підросло, виробляти паски, вкладати у форми і дати підрости. Пекти в температурі 300° Ф. Це є дуже гарна і смачна паска.

Подала Параска Довганюк,
Едмонтон, Алта.

Великодна баба

2 пачечки дріжджів
2 горнят молока (переварене)
½ фунта масла
1 столова ложка соли
1 горня цукру
5 цілих яєць
10 жовтків
Скірка і сік з одної цитрини або помаранчі
Муки стільки, що замісити легке тісто.

Розвести дріжджі в ½ горнятку літеплої води, додати дві ложки цукру і поставити на 10 хвилин.

Яйця бити на піну, додаючи цукор, бити около 10 хвилин. Коли дріжджі підійдуть, додати молоко, сіль, вибиті яйця, цитрину. Ложкою добре вимішати і додати муку. Місити 20 хвилин. Коли добре вимісене, додавати потрохи розтоплене масло і місити поки не відстає від руки. Накрити і поставити в теплім місці, щоб підросло. Коли підросте, знов помісити і дати знову підрости. Накладати у вимащені маслом форми і обсипані просіями кришками-сухарцями. Дозволити вирости до подвійної величини. Пекти в температурі 375° Ф. пів години.

Макові завиванці

1 пачечка дріжджів
2 горнят молока
½ горнятка цукру
½ масла
4 яйці
6 горнят муки
1 ложечка соли
1 ложечка ванілії

Молоко загріти і відмірити ¼ горнятка, прохолодити, щоб було літепле, додати ложечку цукру і всипати дріжджі. Нехай постоїть 10 хвилин. До решта гарячого молока додати масло, цукор, сіль і ванілію. Замішати, щоб масло розтопилося. Коли молоко простигне до літепла, додати вбиті яйця, сіль і дріжджі, додати половину муки і добре вибити, відтак додати решта муки. Виложити тісто на дощину і добре вимісити, щоб було ясне і гладке. Помастити тісто маслом, вложити у вимащену миску, накрити і поставити в теплім місці, щоб виросло до подвійної величини.

Макова начинка

1 горня цукру
¾ горнятка води
1 горня маку
Посічену скірку з одної цитрини
Коли хто любить, можна додати ½ ложечки цинамону.

Цукор заварити з водою, щоб був трохи густий. Мак сполокати, спарити, змолоти на машинці, додати цитринову скірку, дати все це до цукру, добре вимішати і хай трохи постоїть. Начинка має бути густа; коли зарідка, то сцідити крізь ситко.

Коли тісто підросло — розділити його на 4 части. Розтачати в круглу форму кожну частину окремо ⅛ ц. завгрубшки. Помастити маковою масою і розрізати на чотири части. Завивати, починаючи з ширшого кінця до вузького. Вкладати на бляху і кінці закрутити в один бік у форму півмісяця. Поставити в теплім місці щоб підросли до подвійної величини. Коли підростуть — помастити зверху розбитим з ложкою води жовтком і посипати меленими горіхами з цукром. Пекти в печі 12 до 15 хвилин в печі 400° Ф.

Святочний кейк до кави

¼ горнятка теплої води
1 пачка дріжджів
1 горнятко пареного молока
¼ горнятка цукру
¼ горнятка масла
1 ложечка соли
3½ до 3¾ горнят просіяної муки
2 жовтки, злегка вбиті.

Розпустити дріжджі в теплій воді. В окремій мисці змішати: гаряче молоко, цукор, масло, сіль, вихолодити, щоб було літепле. Додати 2 горнят муки і вибити добре деревяною ложкою, дати до того дріжджі, жовтки і дати решта муку, щоб замісити повільне тісто. Виложити тісто на дошку і накрити — хай постоїть 10 хвилин, тепер вимішати, щоб було гладке, яких 8-10 хвилин. Виложити тісто у вимащену миску і нехай підросте до подвійної величини. Знов помісити і дозволити підрости (яких 45 хвилин).

Начинка

6 ложок солодкої сметанки (спареної)
2 повних горнят змелених волоських горіхів
⅔ горнят цукру
½ ложечки соли
½ ложечки ванілії
2 ложки масла
2 ложки свіжих кришок
2 білки.

З тих складників приготовити масу. Виложити її на розтачане тісто, звинути і вкладати на круглі бляшки. Дати підрости. Пекти в 350° Ф. около 1 годину.

Ці приписи подала Анастасія Сенів, референ. дом. господарства Союзу. Приписи з продажу домашнього печива в Едмонтоні м. р. в м. квітні.

ПОПРАВКА:

До річного звіту відділу ім. Л. Українки в Мензі, Ман., який був поміщений в „Промені" ч. 2. у виказі імен заряду т-ва на рік 1961 справляємо, що пані Марія Чвалюк є заступницею голови т-ва.

Рузя Пелешок

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ФЛИН ФЛОН, МАН.
Відділ ім. Доньки України

Річні збори жіночого товариства Доньки України у Флин Флон, відбулися 5-го грудня 1960 р. у церковній залі. Предсідницею зборів були п. М. Скварчук, секретаркою Р. Малюта. Членки заряду здали звіти діяльности.

Товариство складається з 24 членкинь. За рік відбулись 10 місячних зборів. Приготовлено 2 обідів — один на храм у травні а другий восені на 7-му річницю відкриття церкви. Два випродажі печива, один Великодний, і два випродажі уживаних речей. Членки мають кожного місяця розігравку на зборах і мали одну осінню розігравку. Старанням товариства приготовлено 18 вечерь-бенкетів для інших організацій.

Відсвятковано День Матері концертом і продаж квіток, що членки робили, освітний вечерок, свято Т. Шевченка з рефератом.

Уряджено один чайний вечерок на фонд журнала.

Комітет відвідування хворих — вислано квіти і інші дарунки членкиням і когось з їх родини і церковним громадянам до шпиталю або вдома.

Товариство опікується українською і недільною школою.

Учителі в рідній школі в минулім році були — отець Кіцюк і отець Апонюк. Учителі недільної школи — добр. Кіцюк, панна Діяна Клевчук, панна Лорита Клевчук і п. Бойчук. Старших дітей навчає Всеч. о. Апонюк.

Товариство приготовило сніданок для дітей недільної школи після святого Причастя і постарало пакунки для всіх дітей в громаді після концерту св. Миколая. Також мало літну забаву (пікник) для дітей.

Спільно з церковною громадою членки ходили колядувати. На свято Різдва Христового членки справляли Різдвяну забаву і обмінюються дарунками. Також куплено дарунки для голови і добр. та нагороди для тих членок, що були присутні на кожних зборах у році.

Спільно з церковною громадою мали прощальний вечерок для о. і добр. Кіцюк і прийняття для о. і добр. Апонюк. Відбулось 9 підприємств членкам або їх родинам (шаверс).

Куплено до парафіяльного дому меблі й інші речі і до церковної залі цирату (тайлс). Товариство дбає про прикрасу церкви куплено нових квітів і стараннем групи членок куплено квіти і зроблено гарний вінок на образи.

Поодинокі членки брали участь в збіркових кампаніях на добродійні цілі.

Буджет до централі т-во сповнило.

В минулім році тов. зложило жертви такі: на місцеву церкву — $820.33, телефон і речей до залі — $143.57, речей до парафіяльного дому — $32.42, на Колегію св. Андрея — 20 дол., Марч оф Даймс — 5 дол., Великодні значки — 5 дол., на світових біженців — 5 дол., на Фонд Фундації — 10 дол., на журнал „Промінь" — $22.50, на фонд д-ра о. Савчука — 10 дол.

Фінансовий звіт:

З 1959 р. осталось	$1,488.24
Стор. 6.	
Прихід в 1960 р.	1,846.92
Розхід в 1960 р.	1,809.32
В касі осталось	1,525.84

Заряд на 1961 рік — уст. голова — П. Андрейчук, голова — М. Скварчук, заступ. голови — М. Янкович, секретарка — Р. Малюта, заст. секретарки — П. Стратійчук, касієрка — К. Сторожук. Комітет відвідування хворих — П. Мендро, П. Клевчук, М. Сморгай. Господині — П. Клевчук, М. Сморгай, П. Мендро. Референтка культурно-освітна — Добр. Апонюк. Контрольна комісія — Л. Киба, П. Мендро, М. Клевчук.

Представниця до заряду церковної громади — Л. Киба. Сестриці — Л. Киба, А. Олійник, М. Сморгай, А. Перепелюк, П. Стратійчук.

П. Андрейчук, уст. голова
Р. Малюта, секр.

ГЛЕСЛИН, САСК.
Відділ ім. О. Басарабової

Діяльність товариства за рік 1960 Відбулося десять місячних зборів. Діяльність і праця нашого товариства була дуже активна. Відбувся один храмовий обід, також обід на День Подяки, і обід в день концерту рідної школи в який навчав парох о. П. Блажук. Відбули осінний базар, під час якого була приготована вечеря, одна звичайна вечера і пирогове пущення.

Товариство приготовило дві весільні вечері. Два продажі печива і розігравка на ковдру, яку подарувала членка, пані К. Левчук. Також впродовж року були розігравки менших речей.

Жіноче товариство передало значну суму грошей для місцевої церковної громади для упорядкування церкви, яка була перевезена з фарми до міста.

На упорядкування залі під церквою і на купно огрівала (форниса). Членки помагали церковній громаді сплачувати за парафіяльну резиденцію. Товариство сповнило свій буджет до централі. Передплачуємо журнал „Промінь", жертвували на памятник Т. Шевченка, влаштували пікнік для дітей рідної і недільної школи.

Фінансовий звіт:

Перенесено з 1959 р.	$532.42
Прихід за 1960 р.	1,778.88
Розхід за 1960 р.	1,961.61
В касі осталося	349.69

Річні збори тов. відбулися 23-го грудня 1960. Заряд т-ва на 1961 — пані: Рузя Сивчин — голова, Р. Дмитрин — заст. голови, М. Пилат — секретрка, М. Чернецька — касієрка. Контрольна комісія — Р. Гаврилів, Н. Кухарук, К. Левчук. Господині — Р. Дмитришин, К. Левчук, М. Малик.

Рузя Савчин, голова
Михайліна Пилат, секр.

ТУ ГИЛС, АЛТА.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори жіночого тов. ім. Лесі Українки відбулися в міській залі, 7-го грудня 1960 р. На цих зборах членки заряду і голови комітетів дали звіти річної праці.

На протягу року тов. відбуло 12 місячних зборів а 5 засідань заряду і річні збори. Були читані обіжники і циркуляри. Тов. справило чотири похоронні обіди, два бенкети, два родинні обіди, церковний храм, одну весільну вечерю і пікнік на який тов. запрошує всіх членів церкви з родиною, як також дітей з недільної і української школи.

Провадили рідну школу до якої учащає 36 дітей — цього року школа розділена на 3 клясі. о. і добр. Тетеренко учителюють. В недільній школі ми справляємо день народження дітей і учительок, складаєм по

центові за рік. Ці гроші ми вислали для „Кер оф Канеда". Учительки приготовили програму День Матері, яка відбулася в неділю по полудні — після цієї програми членки тов. подали перекусу дітям, родичам і гостям. Діти рідної і недільної школи ходили колядувати, а прихід для церкви.

Опікуємося молодшим СУМК. Тов. улаштувало річний весняний чай, і продаж печива та шитих речей, на цім чаю була також вистава ручної роботи членок. На зборах маєм малу розігравку. Кожна членка дає по десять центів. Одна приносить дарунок вартости не більше як доляра. Розіграли подушку вишиту хрестиками. Передплачуєм „Український Голос", „Вістник", і „Промінь" до льокального шпиталю. Комітет відвідує хворих членок в шпиталю і дарує їм або шоколяди або горнятко. Під час Різдва тов. відвідує всіх хворих в шпиталі і кожному вручає малий дарунок. В той час не забуваєм і норсів які працюють через свята. Ми справляли культурно-освітні вечірки в честь Л. Українки, Тараса Шевченка, гетьмана Мазепи, свято Книжки, День Матері. На всіх читали реферати, маєм програму співу, деклямації та читання. Збирали на Червоний Хрест, і на поборювання недуги рака; організували і працювали при Т. Б. клініці в Ту Гилс. Вислали дві делеґатки на провінц. з'їзд до Едмонтону. Тов. дбає про чистоту та прикрасу церкви. Вислали делеґатку на „Ворк Шап". Поборення недуги рака. Були спонсорами для „Нешонал Організейшон Сервіс Магазін" з комісійної винагороди ми купили крісло „Гвіл чер" милиці і „Інфра Рей" лямпу для шпиталю. Крісло і милиці знаходяться в Гелт Юніт і визичається кому потрібно в околиці.

Справили 2 соціяльні вечірки, звичайно після Різдва — і при кінці жовтня. Після Різдва міняємось дарунками, маєм забаву і перекусу. Запрошуєм гостей, які думаєм будуть записуватися до тов. Ці вечірки надзвичайно успішні і за минули два роки уписалося 18 нових членкинь. Тепер є 54 членки у тов.

На 24 жов. 1960 р. наше тов. мало велику честь вітати голову Союзу С. Пауш з нею були: пані Р. Карпяк, секретарка і пані Гавриш, голова Фонду Фундації. На цей вечерок прийшло велике число наших членок і також були гості від тов. з Мусідора і Бросов. Закінчили вечерок чайним прийняттям.

Жертвували на місцеву церкву 300 дол., членки також постаралися хідник для церкви $333.50, на Інститут св. Івана 30 дол., на „Промінь" 330 дол., на оселю Барвінок 25 дол., на фонд музейної кімнати при Інституті Петра Могили 15 дол., на Червоний Хрест 25 дол., на організаційний фонд 20 дол., для С.У.С. 5 дол. Тов. також сповнило свій буджет до централі в сумі $67.50.

Маєм малу нагороду для членкинь, які приходять на кожні збори під час року. Цього року були 3 членки які не обминули ані одні збори.

Фінансовий звіт:

З 1959 р. осталося в касі	$ 423.71
Приходи в 1960 р.	2,322.11
Розходи в 1960 р.	2,216.20
В касі осталось	529.82

Заряд на 1960 р. голова — Марія Чарнівчан, заст. гол. — А. Іфтоді, секр. — Л. Гелета, касієрка — Е. Варварук, кор. секр. — П. Милька. Контрольна комісія — О. Чонко, П. Данчук, Н. Котишин.

Комітет недільної школи — Р. Луцяк, В. Павлюк, Е. Заяк. Комітет рідної школи — М. Фуштей, О. Мельничук. Комітет мистецтва — П. Стоска — А. Свекла. Комітет осьвіти — П. Одинська, П. Кшик. Сестриці церкви — п. Дагід, п. Солодюк, Р. Бачинська. Комітет відвідування хворих — К. Лащовська, К. Паламарук, Е. Бачинська, Е. Рибак, добр. Тетеренко.

Господині — М. Рибак, К. Лащовська, Е. Рибак. Пресовий ком. П. Кшик, А. Йфотді. Референтки журнала — М. Фуштей, В. Павлюк.

Ольга Мельничук, голова.
Л. Гелета, секретарка

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.
Відділ Доньки України

Діяльність за рік 1960: відбулось 10 місячних зборів, і одно засідання заряду; три освітних вечерки, на яких відсвяткували роковини Лесі Українки, 100 річчя народин Уляни Кравченко і відчитано реферат Ольги Кобилянської.

Членки ходили колядувати на добродійну ціль і відділ вислав делеґатку на загальний з'їзд Союзу.

Відбувся тритижневий курс писання писанок для дітей рідної школи, на якім брали участь дівчата, хлопці і також старші. Дали грошевий дарунок на рідну школу.

Тов. улаштувало весняний базар з писанками і осінний чай з виставою, з ріжним українським мистецтвом, української літератури і образи, мальовані нашими членкинями.

Наш відділ є членом льокального відділу КУК і помагає в усіх їх підприємствах.

Наш відділ є членом Тов. „Просвіти", де членки беруть участь в хорі, також помагали в новорічній забаві для членів складових орган. СУС.

Наш відділ є членом Жіночої Ради і бере участь в засіданню і підприємствах.

Наші представниці беруть участь в засіданнях і підприємствах — Вікторіен Орден оф Норсис, Тов. поборювання недуги рака, Чилдренс айд Сосаєті і Кан. Лейкгид Екзебішон. Вислано пожертви до Комітету Українок Канади для Рефюджі Фонд. і до Фонду Фундації і помагають грішми і працею різним організаціям в місті Форт Вілліям. Книжку „Вічні вогні Алберти" передали до Лейді Абердін, секшен оф Оттава Лайбері.

Фінансовий звіт:

З 1959 р. осталось	$ 71.21
Приходи в 1960 р.	309.17
Розходи в 1960 р.	269.63
В касі осталось	110.75

Заряд тов. на рік 1961: Наталія Вацик — почесна голова, К. Пахолків — голова, А. Стасів — заст. голови, О. Ковальчук — секр., О. Михайлишин — касієрка, М. Дудка, М. Присунька, Р. Андрус — контрольна комісія. Програмовий ккомітет — Р. Андрус, Йосипа Сурмай, Марія Паробій, П. Манчур, Е. Шелепюк.

Культ.-освітній комітет — А. Стасів, О. Венґер, М. Малюженська.

Народно мистецькій комітет — Ґ. Голт, О. Венґер, М. Гарасимчук і О. Михайлишин. Добродійний і хворих А. Пуляк, М. Гарасимчук. Представниці до ЖКУК. — О. Венґер і Е. Шелепюк. Представниці до Жіночої Ради — Н. Дудка, Р. Андрус, Е. Шелепюк.

К. Пахолків, голова
О. Ковальчук, секретарка

ВЕРНОН, Б. К.
Відділ ім. св. Ольги

Річні збори т-ва ім. св. Ольги при Укр. Греко-Православній Церкві відбулися 29-го грудня 1960 р. в церковній залі. Голова т-ва пані Василина Кучер відкрила збори молитвою „Царю Небесний, що провів Всеч. Прот. Василів, що був присутній на

кожних зборах. Предсідниця зборів була пані М. Михайлюк а секретаркою пані Н. Микитюк.

Діяльність товариства за рік 1960 представляється так: відбулося 10 місячних зборів, 2 засідань заряду, 1 надзвичайні збори, 4 вечерки писання писанок, 1 вечерок українського печива, 12 вечерків читання і шиття. Тов. справило вечерю для спортовців, а спільно з церковною громадою відбуло Йорданську свяу вечерю, спільне свячення, храмовий обід, весняний базар, прощальний вечерок для пана Гаврилюка та пані М. Ірійчук. Пікник церковної громади, помагали дещо в приготовленню обіду в річницю бл. п. Пясецького, справили похоронний обід бл. п. Михайловського, мали обід під час пікніку церковної громади, 50-літний ювілей панства Ромаків. Відсвятковано свято Лесі Українки і Ольги Басарабової, Свято Книжки і роковини Уляни Кравченко, дохід з цього свята пішов на журнал „Промінь". Спільно з церковною громадою, т-во мало академію на свято Злуки Земель, свято Тараса Шевченка, свято Листопадове та День Матері. Улаштували пікник для рідної і недільної школи, як також мали один свій пікник. В осені заходом жін. т-ва відбувся осінній базар з вечерою.

В протягу року т-во мало 4 рази випродаж домашного печива, 3 бінґо, одно чайне прийняття з якого дохід вислано на видавничий фонд журнала „Промінь".

Жін. т-во вислало двох делеґаток на провінц. з'їзд до Венкувер, також брало участь у виставі ручної роботи на тім з'їзді. Т-во брало участь у збірці на Червоний Хрест, „Ментал Гелт" та Артрайтис. Наше т-во також належить до місцевої Жіночої Ради. Сповнило свій буджет до централі, жертвувало на місцеву церкву і парафіяльну хату $1,183.58 на журнал $35.25.

Фінансовий звіт:

З 1959 р. осталось в касі	$ 267.29
Прихід в 1960 р.	2,343.09
Розхід в 1960 р.	2,041.27
В касі осталось	569.11

Заряд т-ва на 1960-ий рік — пані: Василина Кучер — голова, Евдокія Ірійчук — заст. голови, Настуня Микитюк — секр. рекорд., Калина Виничук — заст. секр. рекорд., Павліна Кіндрачук — фінан. секр., Марія Сокол — касієрка. Контрольна комісія — М. Михайлюк, М. Попович і К. Прихідко. Господині — А. Пенюк, П. Гакман, М. Сокол, А. Лучак, М. Бабич, М. Попович, Н. Малиш, В. Крепякевич. Сестриці — М. Вигнан, Ф. Копан, А. Лучак, М. Дудчак, А. Гомак, В. Малиш, А. Пенюк, Е. Лупул, А. Антонишен, М. Лошна і Н. Чипіжук.

Комітет Червоного Хреста — П. Гакман, А. Малиш, М. Попович, В. Несміла, М. Сокол, і Д. Павлишин.

Комітет відвідування хворих — добр. Василів, І. Неконечна і В. Крепякевич.

Комітет мистецтва — К. Винничук, А. Лучак, П. Гакман і Н. Микитюк. Музейний комітет — добр. Василів, М. Михайлюк. Бібліотекарка — добр. Василів.

Василина Кучер, голова
Наст. Микитюк, секретарка

ВИТКОВ, САСК.

Відділ ім. Ольги Кобилянської

Річні збори відділу С. У. К. ім. Ольги Кобилянської у Витков, Саск., відбулися в неділю 18-го грудня в присутности 15 членкинь.

Збори відкрила голова, пані Михайлина Ґоян, а предсідницею зборів була пані Михайлина Войтюк; секретаркою була пані Анна П. Іванчук.

В протягу року відбулося 3 місячних зборів, 1 річні і кілька засідань заряду.

Звіти здали: голова, пані Михайлина Ґоян, секретарка, пані Анна П. Іванчук, касієрка — пані Галя Олексюк і пані Марія Мартинюк від сестриць.

Діяльність:

Товариство відсвяткувало концертом роковини Тараса Шевченка і жертвувало 10 дол. на памятник. Приготовило вечерю на бенкет С.С.Ф. в лютім, подало обід і вечерю під час СУМК з'їзду в травні обід і вечерю на конвенцію Саскачеван Гвіт Пул в червні і обіди в день храму і День Подяки. Також подали 2 пирогові вечері.

Заходом жін. тов. відбулися лекції рідної і недільної школи для дітей, і мали один осінний базар, прихід з якого призначений на іконостас до церкви, як також і перед тим жертвувало 300 дол. на церкву. Т-во дало фінансову поміч на місцевий народний дім в сумі $199.29.

Товариство сплатило свій буджет до централі Союзу, пожертвувало 10 дол. на Фонд Фундації, на Світових біженців 10 дол., на стипендійний фонд 3 дол. і на організаційний фонд 5 дол. Також дало піддержку кандидатці на королеву СУМК в окружнім з'їзді.

Фінансовий звіт:

З 1959 р. осталось	$327.13
Прихід в 1960 р.	1,154.91
Розхід в 1960 р.	981.45
В касі осталось	500.59

До заряду на 1961-ий рік увійшли пані: Михайлина Ґоян — голова, Марія Штокалко — заступниця голови, Анна Е. Іванчук — секретарка рекордова, Галя Олексюк — касієрка. Контрольна комісія — Михайлина Войтюк, Софія Іванчук, Анна П. Іванчук. Господині — Марія Багрій, Софія Іванчук, Савеля Бузяк.

Михайлина Ґоян, голова
Анна П. Іванчук, секретарка

ШІГО, САСК.

Відділ ім. Ольги Кобилянської

Діяльність товариства за 1960 рік представляється так: відбулось 7 місячних зборів і річні збори. Вписано було 31 членок. Тов. приготовило за минулий рік: пироги пущення. Членки брали участь в концерті на свято Тараса Шевченка. Прихід з концерту $29.60 відослали від жін. тов. до Вінніпегу на будову памятника Тараса Шевченка. Членки брали участь у концерті на День Матері і тут обдарували найстаршу маму гарними квітами, а дітей з рідної школи солодощами. На св. Духа в неділю по Службі Божій всіх гостей запросили до Народного Дому і віддали смачний обід для всіх присутніх. На Дмитра, 8-го листопада відбувся наш базар, на якім було багато людей. У минулім році тов. улаштовало раз у місяць „бінґо". Всіх разом відбулося 10 „бінґо". Прихід з того відіслало до інституту Петра Могили у Саскатуні і вже докінчили умеблювання кімнати яка каштувала 300 дол.

Тов. жертвувало на слідуючі народні цілі: організаційний фонд — 5 дол., редакційний фонд — 5 дол., музейний фонд — 5 дол., Ментал Гелт Асс. — 5 дол., на хворобу серця — 5 дол., Червоний Хрест — 5 дол., на недугу сухіт — 10 дол., на недугу рака — 5 дол., на нещасливих дітей.

Річні збори відбулися на 7-го грудня у Народнім Домі. До заряду на **1961 рік увійшли:** голова — Катерина Думанська, заст. гол. — Гання

Кучерева, секр. — Марія (Б.Н.) Керелюк, касієрка — Гафія Їжак. Реф. освітної секції — К. Старенька, реф. домашнього господарства — С. Стадник і Ганна Секний, реф. від. хворих — Г. Мороз, Г. Спринджинатик і В. Стадник. Сестриці — Г. Спринджинатик і В. Стадник. Реф. до бібліотеки — Ганя Мороз. Господині до начиння — С. Стадник і Ганя Мелнечук. Контрольори: о. Б. Яковкевич.

Фінансовий звіт:

З 1959 р. осталось	$129.65
Прихід у 1960 р.	1,399.87
Розходу було	986.27
В касі осталося	543.25

Марія Купровська, голова
Катирина Рудей, секр.

РІДЖАЙНА, САСК.
Відділ Доньки України

Діяльність товариства за минулий рік: відбулось 11 місячних зборів. На початку року, т-во устроїло Щедрий Вечір і Великодне спільне святчене. Членкині причинились до праці в їдальні на ексебишен граунді в користь церковної громади, і приготовили весняний чай та осінню вечерю. Товариство улаштувало роковини Лесі Українки, свято Книжки і свято Уляни Кравченко. Відбулось 10 освітних вечірок, на яких членкині вишивали речі на базар, а інші читали на голос на відповідні теми.

Товариство входить в склад Жіночої Ради в Ріджайні. Членкині брали участь у збірці на фонд поборювання недуги рака і Юнайтед Апіл. Т-во передплачує „Український Голос", „Вістник" і „Промінь" до Сенаторії до Форт Сен.

Рідна і недільна школа відбувається щотижня під проводом членкинь: пані А. Палига, добр. Китцюк і панни Соні Зенчишин.

Різні збори відбулись 6 грудня в залі Українського Народного Дому. Спочатку Всеч. о. Китцюк забрав слово, побажав членкиням всякого успіху на слідуючий рік, сказав, що жіноцтво працює щиро для церкви

Заряд т-ва на 1960 р. — пані: М. Юзик — голова, А. Фелінгер — заст. голови, П. Оматюк — рекор. секр., К. Пасєка — кореспонденційна секр., Д. Керелюк — касієрка.

Господині — О. Патрилюк, Т. Варениця, Бусько і Ю. Онишко. Бібліотекарка — О. Масиник. Комітет хворих (вибираємо що місяця двох). Представниці до Жіночої Ради — Пасєка і Супівник. Референтки культурно-освітні — Николайчук і пані С Мафет. Комітет членства — А. Мудра і (панна) Арійчук. Контрольна комісія — М. Сторожинська, О. Збигнюк і С. Мафет.

М. Юзик, голова
П. Оматюк, секретарка

МЕДОВ ЛЕЙК, САСК.
Відділ ім. О. Теліги

Відділ ім. О. Теліги, працює з церковною громадою в користь церкви. Тому, що церква ще не викінчена, наші змагання були зверненні в цім напрямі.

Для придбання фінансів товариство улаштувало забаву і бінго, продавали перекуску на забавах, продажі уживаного одягу, домашнього печива, обіди, пирогову вечерю і інші імпрези.

Спільно з членами церковної громади, членкині ходили колядувати.

Товариство вислало дві делегатки на провінціяльний з'їзд до Саскатуну.

Пожертви: на місцеву церкву 800 дол., на парохіяльну хату 100 дол., докінчення кухні в церковній залі $146.30. Буджет сповнило до централі.

Фінансовий звіт:

З 1959 р. осталось	$854.61
Прихід в 1959 р.	683.28
Розходи в 1960 р.	1,178.28
В касі осталося	359.61

Річні збори відбулися 3-го грудня в церковній залі.

Заряд на 1961 р.: голова пані — П. Кульчицька, заст. голови — А. Михальчук, секр. — М. Стайонович, касієрка — Н. Іванишин. Контрольна комісія — Є. Кваснюк, С. Семчук і І. Кирніцька. Господині — Н. Гаврилів і Р. Пилат. Комітет відвідування хворих — К. Кульчицька і С. Семчук.

Анна Паленчук, голова
Наталя Іванишин, секретарка

ВШАНУВАЛИ ЧЛЕНІВ ГРОМАДИ, МОНТРЕАЛ

Родина і приятелі ближчі і дальші вшанували панство Василя і Стефанію Мединських, з нагоди їх 25-літнього ювілею в суботу 29 травня. Всі гості зібралися в домівці під Собором святої Софії. Їх син Роман привіз батьків, де їх привітали їхні давні дружки, які служили ту саму службу 25 літ тому, і також їхній дружба, який прибув з Торонта з

П-во В. і С. Мединські
в день свого ювілею

дружиною пан Петро Мілявський. Відтак засіли за столи. О. Стус провів молитву, було відспівано многія літа, багато привітів, бувша дружка п. Салюк сказала пару теплих слів і передала від всіх присутніх гарний дарунок і побажала ювілятам всього найкращого. Відтак голова жіночого товариства п. М. Нема привітала ювілят і вручила дарунок від згаданого товариства, до якого п. Стефанія Мединська належить вже довгі роки, була в заряді 9 літ, 7 літ фінансовою секретаркою а 2 роки заступницею голови. Панство Мединські мають троє дітей, одну дочку і два сини, яких виховали гарно в українськім дусі, один син жонатий а дочка працює в СУМК як секретарка. Молодший син ходить до Роземонт гайскул. Пані Мединська роджена в Канаді а її муж приїхав по першій світовій війні з рідного краю. Відтак була збірка: ювіляти зложили на Собор 50 дол., а 15 дол. до жіночого товариства Доньки України. Від Союзу Українок Канади із збірки призначено 11 дол. на фонд „Променя". Згаданим прийняттям занялися панство Антін і Анастасія Ковальчук і Стефан і Анна Салюк за що їм належиться подяка а ювілятам щастя й здоровя і многих літ.

Присутня

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.
Святочні сходини в память Ольги Басараб

Заходами жін. т-ва ім. О. Басарабової, відділ Союзу Українок Канади відбулись святочні сходини присвячені памяті Ольги Басарабової.

У звязку з тим святом відбулась святочна панахида 12 лютого в церкві св. Благовіщення (УГПЦ), яку відслужив Всеч. о. Фляк а членки відділу держали світло. На 14 лютого вечером, в залі Т-ва Просвіта відбулась святочна академія. На передї залі виднів портрет Ольги Басараб прикрашений вишиваними рушниками.

Свято відкрила пані Шубот. Вступне слово сказала пані Ландяк, деклямацію виголосила пані Віктова, сольо-спів — пані Петруняк при акомпаніяменті панни Олі Стодольної. Реферат — пані Баран, піяносольо — маленька шкільна учениця Сандра Томсон, деклямація пані Грицишин, кінцеве слово пані Грицик. Свято закінчилось чайним прийняттям. Слід відмітити, що на святі було поважне число жінок і всі були вдоволені відповідною програмою.

Грицишин, секр.

НА СВЯТІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Жіноче т-во ім. О. Кобилянської у Вайті, Ман. улаштувало свято Лесі Українки, яке вібдулося 15 лютого в залі Українського Народного Дому.

Цінний своїм змістом реферат про Лесю Українку дала добр. Куліш.

Голова відділу, пані Анна Подольська говорила про журнал „Промінь" та його значення для нас. Промовляв на святі і Всеч. о. Куліш підкреслюючи значення громадської праці жінок в організації.

На закінчення т-во подало чай.

З тої нагоди т-во пересилає на прес. фонд „Променя" 5 дол.

ТОРОНТО, ОНТ.

З діяльности відділу ім. св. Кн. Ольги

В минулому лютому наш відділ продовжував свою громадську працю:

19 лютого відбулося Свято Героїнь, уряджене Комітетом Українок Канади в Торонті. Наше товариство є членом того Комітету і має в ньому своїх сталих делегаток. В уряджені Свята брала участь наша членка (делегатка до КУК), пані Мошук, якій було доручено прибрання сцени, для чого вона запросила фахового декоратора.

І дійсно, великий золотий Тризуб, а під ним також золотий напис „Героїням Слава", виглядали дуже ефектовно на темно-зеленому тлі.

В програмі виступала від нас, з рефератом, поетка Віра Ворскло. На тлі трагічної події намалювала вона образ жінки-патріотки, вказуючи рівночасно шляхи, якими повинно йти українське жіноцтво. Реферат був виголошений з піднесенням, без помічних нотаток і пролунав на виповненій по береги залі, як рішучий заклик...

27 лютого б. р. влаштувало наше т-во святочні сходини членок, для вшанування памяти Лесі Українки. Вступне слово виголосила голова, пані, Таїсія Бевш. Реферат зачитала добродійка Ольга Вишизан. Пані Марія Глушко гарно і з чуттям, як завжди, задеклямувала вірш Лесі Українки — „Товаришці на спомин".

По сходинах було сервовано чай, під час якого інформовано нас про плян розбудови українського Інституту ім. П. Могили в Саскатуні і переведено продаж цеголок на ту ціль.

В. Завадська

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Високоповажана
Пані Редакторко!

Я дуже Вам вдячна за прислані минулорічні журнали „Промінь".

Прочитала я всі з увагою і великим зацікавленням.

Журнал Ваш мені дуже сподобався своїм змістом.

Я знаю, як тяжко було його Вам розпочинати, але хочу вірити, що наше жіноцтво зрозуміє потребу такого видання і оцінить та підтримає його.

Долучаю 4.00 доляри, які прошу приняти на фонд журналу.

З великою повагою до Вас і тих жінок, які прикладають так багато праці для розвитку „Проміня". Щасти Вам, Боже!

Ольга Садовська
Торонто, Онт.

Щиро Вам дякую за точне висилання. Нехай Вас Бог благословить у так важній праці для свого народу. „Промінь" повинен знаходитись в кожній українській хаті.

Н. Олійник, Ріджайна, Саск.

Дякую щиро за висланння і нехай Бог допомагає Вам у щирій праці та щоб „Промінь" зріс як „Український Голос" і виходив раз у тиждень.

Михайлина Козяр,
Етелберт, Ман.

Ми щиро дякуємо Вам за Вашу працю. Нехай Бог благословить і подасть Вам сили, здоровя, щоб Ви могли працювати на много літ. Ми радо читаємо і високо цінимо Вашу працю, за що Вам належиться щира подяка.

Будем старатися придбати нових передплатників. Тепер пересилаємо Вам 5 передплат.

П. Дверничук, Міміко, Онт.

Я дуже люблю читати „Промінь" і горда з того, що українське жіноцтво зросло до того, що може видавати і читати свій власний журнал зорганізований силами жінок Союзу Українок Канади. На многії літа нашому журналові „Промінь" та його редакції!

Марія Польова, Овкборн, Ман.

Висилаю передплату на „Промінь" для пані Василини Довгої. Пані Довга отримала вже два числа і дуже вдоволена. Подобаються їй, що там є взори до вишивання. На мою думку, то Союз Українок Канад зробив важливий крок, видаючи журнал „Промінь".

Александра Тацюн,
Форт Філліям, Онт.

Бажаю журналові „Промінь" всього найкращого і доброго успіху на цей рік і надальше.

Ева Лах, Монтреал.

Бажаю Вам найкращих успіхів у видавничій праці журнала „Промінь": Я вірю, що цей журнал дає велику користь усьому жіноцтву і хто його читає кожного місяця, так, як би гість загостив у хату.

Ольга Качмар,
Мусідора, Алта.

Радію разом з Вами великими досягненнями на полі організаційнім. Маємо журнал „Промінь" в нашій українській мові і я все з захопленням його перечитую. Нехай Господь нагородить добрим здоровям наших провідних жінок за їх працю для нашого народу.

Катерина Гутий,
Кокрейн, Онт.

Журнал „Промінь" для нас дуже вдоволяючим, лише, щоб був більший і було що більше читати. Особисто я бажала б бачити більше казок чи щось подібне для дітей, спеціяльно для малих хлопців коло 6 років, які не дуже цікавляться ляльками, але розумію, що неможливо всім догодити.

О. Никіфорук, Ришард, Саск.

P 22 JAN 62
SAMYCIA MRS S
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA

НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ
з нагоди
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО,
всім приятелям, знайомим
та читачам „Проміня"
складає
Д-р А. ДАНИЛЬЧУК з родиною
Canora, Sask.

НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ
з нагоди
Світлого Воскресення Христового
складають
всім приятелям, клієнтам і знайомим
ПАВЛО і ДОРІН ОРТИНСЬКІ
CANORA DRUGS LTD.
Canora, Sask.

Веселих Свят
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
бажають
всім покупцям, приятелям і знайомим
ЙОСИФ і КАТЕРИНА ТРЕМБАЧ
J. & K. SHOES
Canora, Sask.

З нагоди ВЕЛИКОДНИХ СВЯТ
бажаємо
всім нашим покупцям, приятелям
і знайомим
Веселих Свят
НЕСТОР і ПЕТРО ОРТИНСЬКІ
CANORA CENTRAL MOTORS LTD.
Canora, Sask.

З ВОСКРЕСЕННЯМ ХРИСТОВИМ
бажаємо
приятелям, знайомим і всім читачам
„Проміня"
Веселих і Щасливих Свят
ВОЛОД. і ОРЕСТ МИСАКИ
Canora, Sask.

Веселих Свят
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
для всіх рідних — клієнтів і знайомих
бажають
ВІКТОР РЕМЕНДА і АНТІН КІЗЬ
GATEWAY MOTEL & SERVICE
Canora, Sask.

З ПРАЗНИКОМ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО,
бажаємо
ВЕСЕЛИХ і ЩАСЛИВИХ ВЕЛИКОДНИХ СВЯТ
всім нашим клієнтам, приятелям і знайомим
ВАСИЛЬ, КИБА, власник —
CANORA SHEET METAL WORKS
Canora, Sask.